

VIVIANA POCLID DEHELEAN

**ALBASTRU - INFINIT
BLAU - UNENDLICH**

VIVIANA POCLID DEHELEAN

ALBASTRU-INFINIT
BLAU-UNENDLICH

Traducere în limba germană: Rudolf Windisch

Volum apărut în cadrul Proiectului Colocviului Internațional
„EUROPA: Centru și margine, cooperare culturală
transfrontalieră”, Ediția a VII-a, 18-19 octombrie 2018,
organizat de:

Asociația pentru cultură, educație și tineret „Vasile Goldiș” Arad,
Consiliul Municipal de Cultură, Arad,
Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad,
Revista „Studii de Știință și Cultură”, Arad, România,
Academia Română, Filiala Timișoara,
Institutul de Studii Banatice „Titu Maiorescu”

VIVIANA POCLID DEHELEAN

ALBASTRU-INFINIT
BLAU-UNENDLICH

Cuvânt înainte / Vorwort
Rudolf Windisch

Poezia ca destin
Dichtung als Schicksal
Vasile Man

Lirismul cuantic al unui ALBASTRU – INFINIT
Quanten-Lyrismus eines BLAU-UNENDLICH
Florica Păţan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POCLID DEHELEAN, VIVIANA

Albastru-Infinit = Blau-Unendlich / Viviana Poclid Dehelean;

pref. la versiunea germană de Rudolf Windisch; pref. de Vasile

Man; postf. de Florica Pășan. – Arad: Editura Gutenberg Unvers; 2018

ISBN 978-606-675-179-7

821.135.1

Editura Gutenberg Unvers Arad –

Editură recunoscută C.N.C.S.I.S.

Tiparul executat la tipografia Gutenberg

Arad, Calea Victoriei, Nr. 41

Tel.: 0257 254 330, Fax.: 0257 254 339

E-mail: ntp@gutenbergarad.ro

Mamei mele,
cu dragoste infinită!

*Meine Mutter,
mit unendlicher Liebe!*

Viviana Poclid Dehelean (căs. Milivoievici) (n. 09.07.1981, în Moldova Nouă, jud. Caraș-Severin) este cercetător științific în cadrul Institutului de Studii Banatice „Titu Maiorescu”, Academia Română, Filiala Timișoara. Domeniile sale de interes sunt istoria și critica literară, interculturalitatea și multiculturalitatea. A obținut titlul științific de Doctor în filologie, în anul 2009. Este absolventă a Universității „1 Decembrie 1918”, din Alba Iulia, Facultatea de Istorie și Filologie, specializarea Limba și Literatura Română – Limba și Literatura Franceză (2004), a programului de master Literatura și mentalitățile, din cadrul Universității de Vest din Timișoara (2006) și a Facultății de Economie și de Administrare a Afacerilor, specializarea Economie și Afaceri Internaționale, în cadrul Universității de Vest din Timișoara (2008). Este membru și responsabil de proiecte în cadrul Societății Enciclopedice a Banatului din Timișoara, președinte: prof. univ. dr. Crișu Dascălu; redactor-șef adjunct la revista „Regatul Cuvântului” și redactor principal, șef departament critică literară la revista de cultură și spiritualitate universală „Sfera Eonică”, din Craiova; director adjunct, referent în Consiliul științific și evaluator științific articole la revista „Studii de Știință și Cultură”, Universitatea de Vest „Vasile Goldiș”, din Arad; este membru în Asociația Română de Istorie a Presei (ARIP), membru în Asociația Bibliotecarilor din România (ABR). De asemenea, a participat la numeroase manifestări științifice cu caracter național și internațional, desfășurate în țară și în străinătate. A publicat, în calitate de autor unic, în anul 2016, *Publicistica lui Mircea Eliade și opțiunile „Tinerei generații”*, Timișoara, Editura David Press Print, iar în anul 2017, volumul *Albastru-Infinit*, Prefață de Vasile Man (*Poezia ca destin*), Postfață de Florica Pățan (*Lirismul cuantic al unui ALBASTRU – INFINIT*), Timișoara, Editura David Press Print; coordonează ediția critică a operelor profesorului Eugen Todoran, în anul 2016, apărând volumul I, Eugen Todoran, *Scrieri. I. Studii și articole (1937-1956)*, Ediție critică, text stabilit, studiu introductiv, tabel cronologic, notă asupra ediției și bibliografie de Viviana Milivoievici, Prefață de Crișu Dascălu, Timișoara, Editura David Press Print, iar în anul 2017 a editat volumul al doilea Eugen Todoran, *Scrieri. II. Studii*

și articole (1957-1966), Timișoara, Editura David Press Print. A coordonat, împreună cu Ioan David, volumul *Tradiții ale presei științifice. Lucrările prezentate la Congresul Internațional de Istorie a Presei, Ediția a IX-a, Timișoara, 2016*, Editura Academiei Române, Editura David Press Print, 2017; colaborează cu articole științifice, studii, recenzii și cronici la „Orizont”, „Jurnalul literar”, „Contemporanul. Ideea europeană”, „Studii de Știință și Cultură” „Discobolul”, „Oglinda literară”, „Columna 2000”, „Revista de Studii Banatice”, „Praf de stele” (fondator), „Luceferi ce răsar”, „Regatul cuvântului”, „Sfera eonică”, „Logos. Revistă de filologie, limbă, literatură și folclor”, „Nord literar”; poezii și povești la „Actualitatea literară”, „Algoritm literar”, „Armonii culturale”, „Boema”, „Cetatea culturală”, „Confluențe literare”, „eCreator”, „LitArt”, „Literatura de azi”, „Literaturitate”, „Lumina”, „Melidonium”, „Plumb”, „Regatul cuvântului”, „Sfera eonică”, „Sintagme literare”.

Versurile reprezintă pentru mine „bucăți de suflet, frânturi de gânduri”, scrise la o anumită... „temperatură sufletească”... (Viv)

Viviana Poclid Dehelean (Milivoievici) (geb. 09.07.1981 in Moldova Nouă, jud. [județul/Gerichtsbezirk] Caraș-Severin) ist Wiss. Forscherin am Institut Studii Banatice [Banater Studien] „Titu Maiorescu“, Rumänische Akademie, Filiale Timișoara. Ihre Arbeitsgebiete sind Literaturgeschichte und -kritik, Interkulturalität und Multikulturalität. 2009 hat sie den Titel Doktor der Philologie [Dr. phil.] erworben. Sie ist Absolventin der Universität „1 Decembrie 1918“ Alba Iulia, Fakultät für Geschichte und Philologie, Fachgebiet Rumänische Sprache und Literatur – Französische Sprache und Literatur (2004) im Master-Programm Die Literatur und die Mentalitäten, im Rahmen der Universitatea de Vest Timișoara (2006), Facultatea de Economie și Afaceri Internaționale [Fakultät für Wirtschaftswissenschaft und Geschäftsführung], Spezialgebiet Internationale Wirtschaft und Geschäftsführung, Universitatea de Vest Timișoara (2008). Sie ist Mitglied und verantwortlich für Projekte der Societății Enciclopedice a Banatului aus Timișoara, Präsident: Univ. Prof. Dr. Crișu Dascălu; Stellvertretende Chefin der Zeitschrift „Regatul Cuvântului“ [Das Reich des Wortes], Abteilungsleiterin für Literaturkritik der Zeitschrift für universale Kultur und Spiritualität „Sfera Eonică“, Craiova; Referentin im Wissenschaftsrat zur Bewertung wissenschaftlicher Beiträge für die Zeitschrift „Studii de Știință și Cultură“ [Studien zu Wissenschaft und Kultur], Universitatea de Vest „Vasile Goldiș“, Arad. Weiter hat sie an zahlreichen nationalen und internationalen wissenschaftlichen Veranstaltungen in Rumänien und im Ausland teilgenommen. 2016 hat sie die *Publicistica lui Mircea Eliade și opțiunile „Tinerei generații“* [Die Veröffentlichungen von M. E. und die Optionen ‚der Jungen Generation‘] publiziert, Timișoara, Editura David Press Print; sie koordiniert die kritische Ausgabe der Werke von Prof. Eugen Todoran, Bd. I, Eugen Todoran, *Schriften. I. Studien und Artikel (1937-1956)*, kritische Edition, Texteinrichtung, Einführung, chronologische Tabelle, Hinweis zur Ausgabe und Bibliographie vom Viviana Milivoievici, Vorwort Crișu Dascălu, Timișoara, Editura David Press Print; 2017 publiziert sie von Eugen Todoran *Scrieri. II. Studii și articole (1957-1966)*, Timișoara, Editura David Press Print. Zusammen mit Ioan David hat sie den Band *Tradiții ale presei științifice. Lucrările prezentate la Congresul Internațional de Istorie a Presei* [Traditionen der wissensch. Presse. Arbeiten vorgestellt auf dem Intern.

Kongress...] koordiniert, Ediția a IX-a, Timișoara, 2016, Editura Academiei Române, Editura David Press Print, 2017. Mitarbeit an wissenschaftlichen Artikeln, Untersuchungen, Rezensionen und Chroniken für „Orizont“, „Jurnalul literar“, „Contemporanul. Ideea europeană“, „Discobolul“, „Oglinda literară“, „Columna“, „Revista de Studii Banatice“, „Praf de stele“ [Sternenstaub], Gründerin; „Luceferi de răsar“ [Aufgehende Abendsterne], „Regatul cuvântului“ [Das Königreich des Wortes], „Sfera eonică“, „Studii de Știință și Cultură“, „Logos. Revistă de filologie, limbă, literatură și folclor“, „Nord literar“; poezii și povești, in „Actualitatea literară“, „Algoritm literar“, „Armonii culturale“, „Boema“, „Cetatea culturală“ [Literarische Festung], „Confluente literare“, „eCreator“, „LitArt“, „Literatura de azi“, „Literaturitate“, „Lumina“ [Das Licht], „Melidonium“, „Plumb“, „Sintagme literare“ [Literarische Losungen].

Die Verse bedeuten für mich „bucăți de suflet, frânturi de gânduri“ [Stücke des Geistes, Fragmente von Gedanken] ... (Viv)

Cuvânt înainte

Cum se traduce din română, titlul și întregul volum de poezii al Vivianei Poclid Dehelean (Milivoievici)? Nu înseamnă românescul Albastru, „blau” și Infinit, în latină *infinitus*, nu se traduce simplu „fără sfârșit”, „nelimitat”? De ce atunci *Blau-Unendlich*? Cuvintele în germană cu prefixul *un-*, nu exprimă cumva, ceva negativ, ceva înfricoșător precum „furtună”, „ghinion” („fără noroc”, indogerm. *un-* „ohne”? În consecință, nu ar însemna „unendlich” mai „nesfârșit” decât infinitul? O nuanțare etimologico-semantică?

Se pune întrebarea traducerii poeziei în sine: pentru traducătorul care a învățat limba română ca limbă străină, limbajul folosit de autoare este foarte pretențios: nu este posibilă o traducere cu normele de vorbire actuale, nu este limba vorbită, nu este Colloquial Romanian. Autoarea folosește un număr bogat de elemente lexicale și construcții sintactice, pe care traducătorul nu le-a mai întâlnit. În mare parte, nu se regăsesc nici în dicționarul româno-german sau în dicționare online, de ex.: „se zbat” / „zappeln”; „călăuză” / – un „Wegweiser/ Führer”, în internet „Schleuser/Menschenschmuggler”, un sinonim pentru ghid, îndrumător? Apoi, căutând expresia „gânduri răzlețite” / „zerstreute Gedanken” sau „pe filele destinului” / „an den Seiten des Himmels”, unde am găsit singura traducere „Schweine-Filet”, este vorba despre „Seiten” rumân. „parte”, / „latură” sau „Blätter” „pagini” / „foi ale sorții”. Pentru traducător stau mărturie o multitudine de exemple pentru a identifica încercările artistice ale poetei, mergând mult peste limba română uzuală, pentru a-i deschide noi dimensiuni lingvistice. Așa au apărut „periplu” < în franceză „périple” – «voyage par voie de terre», care în contextul poeziei „corabia iluziei” fără îndoială „Schiffsreise” o descrie; un alt exemplu, legătura metaforică între abstract și concret precum „amintiri dantelate” / „mit Rüschen besetzte Erinnerungen” (Internet-Lexikon „gezahnt, gezackt”). Originea cuvântului „dantelat”, în limba turcă, exprimă o tehnică de croșetat. Probabil ar fi de preferat traducerea „gehäkelte Erinnerungen”, ca metaforă pentru modul complex și artistic de gândire? Va deveni titlul *Iluzie*

– *Illusion* și în limba germană un cuvânt favorit „în gura lumii” – sinonim cu „Trugbild” (comparativ cu sinonimele „Täuschung”, „Wahn”) fără definire semantică exactă, și în poezia *Calea...din vis* „într-o iluzie a sorții” /...într-un „Trugbild des Schicksals”)?

Traducătorul tranzitează spațiul dintre concretul lexical-semantic și nivelul metavorbirii, o putere a vorbirii mintal-sugestivă a scriitoarei.

Mai este valabil indiciul referitor la axioma translatorică preferată precum «intraductibilité» a unui text (liric) dintr-o limbă străină în limba maternă, cum și în încercarea de a traduce din română versurile „gânduri / vise, / deschise / în adâncuri”? Se pot traduce în cele mai multe cazuri în germană – Traduttore / Traducătorul mărturisește – numai prin legătura unei traduceri mot-à-mot. Creațiile verbale originale ale versurilor Vivianei Poclid Dehelean (Milivoievici), nu constituie o contradicție a acestei metode, precum și poezia *Taine* / „Vântul iernatic, / pe fruntea-nghetată, / ne-așterne-o diademă / de gânduri.” / „Geheimnisse / Der Winterwind/ weht uns auf die vereiste Stirn / ein Diadem / von Gedanken” / o arată exemplar. Aici, din contră, versul german oferă un exemplu de asonanță, care lipsește originalului.

Posibil ca următoarele poezii prezentate ale Vivianei Poclid Dehelean (Milivoievici), să trezească interesul pentru lirica modernă românească, unui cerc de cititori germani și în Germania? Cu siguranță, nu este doar dorința traducătorului.

Rudolf Windisch

Vorwort

Wie übersetzt man den rumänischen Titel, die ganze Sammlung der Gedichte von Viviana Poclid Dehelean (Milivoievici)? Beutet rumänisch *Albastru* nicht „blau“ und *Infinit*, lateinisch *infinitus*, nicht schlicht „end-los“, „un-begrenzt“? Warum also *Blau-Unendlich*? Drücken Wörter mit dem Präfix *un-* im Deutschen nicht etwas Negatives, etwas *Unheimliches* aus wie *Unwetter*, *Unglück* („ohne Glück“, indogerm. *un-* „ohne“)? Wäre also *unendlich* nicht noch ‚endloser‘ als *infinit*? – eine etymologisch-semantische Nuancierung?

Es stellt sich die Frage nach der Translation der Gedichte selbst: für den Übersetzer, der Rumänisch als Fremdsprache gelernt hat, ist die Sprache der Lyrikerin höchst anspruchsvoll: sie lässt sich nicht mit Hilfe gängiger Sprachnormen erschließen, sie ist keine *limba vorbită*, kein *Colloquial Romanian*. Die Autorin verwendet eine Anzahl von lexikalischen Elementen und syntaktischen Konstruktionen, die dem Translator noch nicht begegnet sind. Sie finden sich zum Teil auch nicht im Wörterbuch Rumänisch-Deutsch oder in einem Internet-Wortverzeichnis, z.B. *se zbat*/ zappeln; *călăuză*/ – ein „Wegweiser/ Führer“, laut Internet „Schleuser/ Menschenschmuggler“, ein Synonym für *ghid*, *îndrumător*? Weiter die Suche nach den *gânduri rălzețite*/ zerstreute Gedanken oder nach *pe filele destinului*/ an den Seiten des Himmels wo nur „Schweine-Filet“ zu finden war. Handelt es sich um die „Seiten“ rumän. *parte/latură* oder die „Blätter“ *pagini/foaie* des Schicksals? Für den Übersetzer belegen zahlreiche Beispiele den kunstvollen Versuch der Dichterin, weit über das gewohnte Rumänisch hinauszugehen und ihm sprachlich neue Dimensionen zu öffnen. So erscheinen *periplu* < französisch *périple* «voyage par voie de terre», das im Kontext des Gedichtes *corabia iluziei* eindeutig eine „Schiffsreise“ beschreibt; ein weiteres Beispiel, die metaphorisch verknüpfte Verbindung von Abstrakta und Konkreta wie *amintiri dantelate* / mit Rüschen besetzte Erinnerungen (Internet-Lexikon „gezahnt, gezackt“). Die Herkunft von rumän. *dantelat* aus dem Türkischen verweist auf eine Häkeltechnik, auf Spitzen. Vielleicht wäre die Übersetzung

„gehäkelte Erinnerungen“, als Metapher für die mühe- und kunstvolle Gedankentätigkeit vorzuziehen? Wird der Titel *Iluzie* – *Illusion* ein auch im Deutschen beliebtes ‚Allerweltswort‘ – mit *Trugbild* (vgl. die Synonyme „Täuschung“, „Wahn“) semantisch nicht genauer bestimmt, etwa auch im Gedicht *Calea...din vis într-o iluzie a sortii* / ...in einem *Trugbild* des Schicksals)?

Der Übersetzer bewegt sich zwischen der konkret vermittelbaren lexikalisch-semantischen und der metasprachlichen Ebene einer gedanklich-suggestiven Sprachkraft der Dichterin.

Gilt noch der Hinweis auf gern tradierte translatorische Axiome wie die «intraductibilité» eines (lyrischen) Textes aus einer Fremd-Sprache in die eigene, etwa bei dem Versuch einer Wiedergabe von rumän. Reimschemata wie *gânduri / vise, / deschise / în adâncuri*? Sie ließen sich öfters nur – der Traduttore / Traditore gesteht es – über die Brücke einer *mot-à-mot* - Übersetzung ins Deutsche übertragen. Die sprachschöpferisch originellen Verse von Viviana Milivoievici stehen keineswegs im Widerspruch zu diesem Verfahren, wie das Gedicht *Taine / Vântul iernatic, / pe fruntea-nghetată, / ne-așterne-o diademă / de gânduri. / Geheimnisse / Der Winterwind / weht uns auf die vereiste Stirn / ein Diadem / von Gedanken / exemplarisch vorführt. Hier bietet der deutsche Vers, umgekehrt, ein Muster für eine Assonanz, die dem Original fehlt.*

Vielleicht kann die vorliegende Übertragung der Gedichte von Viviana Poclid Dehelean (Milivoievici) das Interesse eines deutschen Leserkreises für moderne rumänische Lyrik in Deutschland wecken? Ein Wunsch sicherlich nicht nur des Übersetzers.

Rudolf Windisch

Poezia ca destin

Poezia nu se poate explica, ci doar să-i trăim frumusețea. Ea este un destin. O vocație de a crea, prin cuvânt, o nouă lume.

Poeziile din această carte, *Albastru-Infinit*, se citesc direct cu sufletul. Idei, idealuri cu înalte trăiri lirice poartă un nume nou, de excepție, a tinerei generații poetice de azi: Viviana Poclid Dehelean.

În poezie, nu drumul este frumos, ci „călătoria printre cuvinte”, pare a spune poeta Viviana Poclid Dehelean. Frumusețea imaginilor sale poetice se simte când „liniștea cântă în singurătate” sau „Ținem în palme culorile apusului / și ne-mbrățișăm c-un val de stele” (*Șoapte*).

Neliniștea poetei este provocată de incertitudinea atingerii absolutului, în viață, în cunoaștere, dar se bucură când „culege roua de pe flori” sau așteaptă rândul „spre firul speranței, pe portativul vieții”, dar frumusețea și trăirea dorului îi amplifică bucuria (*Cântec de dor*).

În poemele sale, poeta Viviana Poclid Dehelean trăiește bucuriile și dezamăgirile vieții, fără să dea răspunsuri definitive asupra existenței umane, dar, prin valoarea inedită a expresiei poetice, transmite cititorului Dragostea de viață. Astfel, „Cu fiecare clipă / care trece, / ne-apropiem / de marele Albastru-Infinit / Îmbrățișăm gândurile și le prefacem / în dimineți / eterne / renăscute / în spirit” (*Albastru-Infinit*) sau „Printre fire de nisip aurii, / ca razele de soare, / ne țesem visurile cu praf de stele...” (*Praf de stele*).

Viața nu este decât un vis și-o clipă în anticamera eternității – spune poeta. Este dureros de adevărat, doar dragostea va fi și în continuare o bucurie a sufletului nemuritor.

„Cuvintele rătăcite prin neantul vremii / și-agață aripile în sufletul vântului / se lasă purtate pe nori de cristal / În taine-și alină / substanța sublimă / pe acorduri de țambal / Alunecă ușor pe valurile gândului, în cântecul dulce al iernii...” (*Cuvinte*)

„Sufletul vântului” și „valurile gândului” sunt adevărate bijuterii lirice, care dau poemului frumusețea interioară.

Destinul uman constituie pentru poetă, o atracție deosebită, iar percepția filosofică a lumii ne oferă surprinzătoare imagini lirice inedite: „Trăim iluzii / ale unei clipe / întârziate / În gândurile noastre / înfloresc / idei / ale amintirilor străvechi...” (*Miraj absent*) sau: „ne țesem visurile / cu praf de stele” (*Praf de stele*); „Bem lacrimi de înger / din potirul destinului” (*Îmbrățișări*); „Ne reîntregim / între filele / unui destin” (*Călătorie*).

Însetată de cunoașterea absolutului, poeta se adresează divinității: „Din lacrimi îmi fac / o scară / către Tine, Doamne! / S-ajung în brațele / îngerilor Tăi... / Să-mi dai aripi, / să pot zbura, în zori, / spre azurul nemărginit / al mângâierii Tale!” (*Rugă*).

Expresii lirice inedite, cu o mare încărcătură emoțională, sporesc bucuria lecturii: „Gândul se scaldă-n lumină”, devenind o făptură invizibilă, / creează „flori de piatră” (*Anotimp colorat*) sau: „tragicul semn al sortii”; „albastrul bucuriei”; „grădina cu liliac”; „izvoarele imaginației”; „La poarta sufletelor bat / clopotele tăcerii”; „tainele lumii”; „albastrul-necuprins”; „Cuvintele aș vrea / să le păstrez în / tăcerea singurătății”.

Un poem ce exprimă foarte fidel personalitatea lirică a poetei, este *Frunze*:

„În noaptea care
a trecut
Toți îngerii
au tăcut
și cerul
s-a desfăcut
în frunze rebele.

Ne-am dat seama
că am pierdut
Miracolul ce
ne-a făcut
Să fim
de ne-ntrecut,
ca ele.

Prin valsul vântului
spre-adâncul pământului.”

Arta poetică a tinerei cercetător și istoric literar, Viviana Poclid Dehelean, este definită de har și o mare trăire sufletească. Universul său liric îl constituie bucuria de-a trăi frumos, de-a cuprinde, cu dragoste, necuprinsul pe un fond sufletesc al speranței învăluite de un Albastru-Infinit și setea de absolut.

Numeroase poeme excepționale respiră uimirea în spațiul universal al apropierei de divinitate. Așa cum într-un bob de rouă se vede soarele întreg, astfel, într-un poem al acestei cărți, strălucește dragostea și întreaga frumusețe sufletească a poetei Viviana Poclid Dehelean, care oferă cititorilor o inedită Bucurie a lecturii.

Destinul poetic al Autoarei este însuși destinul Marii Poezii.

Vasile Man

Dichtung als Schicksal

Dichtung lässt sich nicht erklären, wir sollten nur ihre Schönheit erleben. Sie ist ein Schicksal. Eine Berufung, um – durch das Wort – eine neue Welt zu schaffen.

Die Gedichte dieses Bandes, *Albastru-Infinit/Blau-Unendlich*, liest man unmittelbar mit der Seele. Ideen, Ideale aus hohem lyrischen Erleben tragen einen neuen Namen: Viviana Poclid Dehelean ist eine Ausnahmeerscheinung innerhalb der jungen Dichtergeneration von heute.

In der Dichtung ist nicht der Weg schön, sondern „die Reise zwischen Wörtern“, scheint Viviana Poclid Dehelean zu sagen. Die Schönheit ihrer poetischen Bilder spürt man, wenn „die Stille in Einsamkeit singt“, oder wenn „wir die Farben des Sonnenuntergangs auf den Handflächen halten / und uns mit einem Schleier aus Sternen umarmen.“ (*Șoapte/Geflüster*)

Die Unruhe der Dichterin wird von der Ungewissheit über das Erreichen des Absoluten, des Wissens im Leben provoziert, erfreut sich aber, wenn „sie den Tau auf den Blumen sammelt“ oder in der Reihe wartet „hin zum Feuer der Hoffnung, auf dem Portativ des Lebens“ und die Schönheit und das Erleben der Sehnsucht ihre Freude vergrößern (*Măști/Masken; Cântece de dor/Lied der Sehnsucht*).

In ihren Gedichten durchlebt Viviana Poclid Dehelean die Freuden und Enttäuschungen des Lebens, ohne sich endgültige Antworten über die menschliche Existenz zu geben, aber durch den außergewöhnlichen Wert ihres dichterischen Ausdrucks dem Leser die Liebe zum Leben vermittelt. So etwa „Mit jedem Augenblick / der vergeht, / nähern wir uns / dem großen Blau-Unendlich. / Wir umarmen die Gedanken und verwandeln sie / in ewige Vormittage / wiedergeboren / im Geiste“ (*Blau-Unendlich*) oder „Zwischen den Sandkörnern, golden / wie die Strahlen der Sonne, / weben wir unsere Träume aus Sternenstaub“ (*Praf de stele/Sternenstaub*).

Das Leben ist nichts als ein Traum und ein Augenblick im Vorraum der Ewigkeit – sagt die Dichterin. Dies ist schmerzhaft

wahr, aber die Liebe wird auch weiterhin dem unsterblichen Geist eine Freude sein.

„Im Nichts der Zeit verirrte Worte / klammern ihre Flügel an das Wehen des Windes. / Sie lassen sich von Wolken aus Kristall tragen. / Heimlich beschwichtigen sie / die erhabene Substanz / mit Akkorden des Zimbal. / Sie gleiten leicht auf den Wellen des Gedankens, im süßen Gesang des Winters.“ (*Cuvinte/Wörter*)

„Das Wehen des Windes“ und „die Wellen des Gedankens“ sind wahre lyrische Kleinodien, die dem Gedicht seine innere Schönheit verleihen.

Das menschliche Schicksal begründet für die Dichterin eine besondere Abstraktion, während die philosophische Wahrnehmung der Welt uns bisher nicht veröffentlichte, überraschend lyrische Bilder bietet: „Wir erleben Täuschungen / eines verspäteten Augenblicks, /in unseren Gedanken / erblühen / Ideen / der uralten Erinnerungen (*Miraj absent/Abwesende Fata Morgana*), oder: „Wir weben uns Träume / aus Sternenstaub“ (*Praf de stele*); „Wir trinken Tränen von Engeln / aus dem Kelch des Schicksals“ (*Îmbrățișari/Umarmungen*); „Wir bringen uns ein / zwischen die Seiten / eines Schicksals“ (*Călătorie/Reise*).

Durstig nach Erkennen des Absoluten wendet sich die Dichterin an das Göttliche: „Aus Tränen mache ich mir / eine Treppe / zu Dir, Herr! / Dass ich in die Arme / Deiner Engel komme .../ Gib mir Flügel, / dass ich fliegen kann, in Wolken, / zum unbegrenzten Blau / Deines Trostes!“ (*Rugă/Gebet*).

Noch ungenannte lyrische Ausdrücke, emotional stark geladen, steigern den Lesegenuss: „Der Gedanke badet im Licht wird eine unsichtbare Kreatur, / schafft Steinblumen“ (*Anotimp colorat/Bunte Jahreszeit*), oder: „Das tragische Zeichen des Schicksals“; „Das Weiß der Freude“; „Der Fliedergarten“; „Die Quellen der Vorstellung“; „An der Pforte der Seelen läuten / die Glocken des Schweigens“; „Die Geheimnisse der Welt“; „Das Blau“; „Die Worte möchte ich / aufheben im / Schweigen der Einsamkeit.“ Das Gedicht *Frunze/Blätter* lässt sich als lyrisches Selbstporträt der Dichterin lesen:

„In der vergangenen
Nacht
haben alle Engel
geschwiegen
Und der Himmel
hat sich zu rebellischen
Blättern entfaltet.

Uns wurde gewahr,
dass wir das Geheimnis
verloren haben,
das uns dazu gebracht hat,
so unübertrefflich
wie sie zu sein.
Durch den Walzer des Windes
in die Tiefe der Erde.”

Die dichterische Kunst der jungen Forscherin und Literaturhistorikerin Viviana Poclid Dehelean erweist sich als eine Gabe, ein tiefes seelisches Erleben. Ihr lyrisches Universum gründet auf der Freude, in Schönheit zu leben, das Unfassbare vor dem seelischen Hintergrund einer in das von einem Albastru-Infini/Blau-Unendlich eingehüllten Hoffnung und dem Durst nach dem Absoluten zu erfassen.

Zahlreiche außergewöhnliche Gedichte atmen die Verwunderung im weiten Raum der Annäherung an die Göttlichkeit. Wie in einer Traube aus Tau sieht man die volle Sonne, so dass in einem Gedicht in diesem Band die Liebe und geistige Schönheit der Dichterin Viviana Poclid Dehelean erstrahlt, die dem Leser eine einzigartige Lesefreude anbietet.

Das poetische Schicksal der Autorin ist das Schicksal Großer Poesie selbst.

Vasile Man

Umbre reci

Prin umbre reci
rătăcim
pentru-a găsi
speranța
unui vis.

Uităm
că suntem
doar un
fir de fum
pe portativul
vieții...

Kalte Schatten

Durch kalte Schatten
irren wir
um die Hoffnung
auf einen Traum
zu gewinnen.

Wir vergessen,
dass wir nur
ein Rauchfaden
auf dem Portativ
des Lebens sind ...

Miraj absent

Trăim iluzii
ale unei clipe
întârziate,...
în gândurile
noastre
înfloresc
idei
ale amintirilor
străvechi
seduse de
mirajul
ochilor
absenți.

Abwesende Fata Morgana

Wir erleben Täuschungen
eines verspäteten Augenblicks, ...
in unseren Gedanken erblühen
Ideen
der uralten Erinnerungen,
verführt von
der Fata Morgana
abwesender
Augen.

Vise-ngemădate

Prin tolba cu-amintiri găsim
fire de povești adevărate,
nenumărate.
Sculptate-ntr-un destin
de vise-ngemădate.

Le adunăm mereu
în raze și fiori
rătăcitori,
în zâmbete, în șoapte...

Träume-fest verbunden

Mit der Tasche voller Erinnerungen finden wir
Fäden wahrer Erzählungen.
Unzählige.
Gemeißelt in ein Schicksal
fest verbundener Träumen.

Wir sammeln sie stets
zu Strahlen und irrenden
Schaudern,
im Lächeln, im Geflüster ...

Albastru-Infinit

Cu fiecare clipă
care trece,
ne apropiem
de marele
Albastru-Infinit.

Îmbrățișăm
gândurile
și le prefacem
în dimineți
eterne
renăscute
în spirit.

Blau-Unendlich

Mit jedem Augenblick
der vergeht,
nähern wir uns
dem großen
Blau-Unendlich.

Wir umarmen
die Gedanken
und verwandeln sie
in ewige
Vormittage
wiedergeboren
im Geiste.

Popas

Un ultim popas
la răscrucea de vânturi
e ca un vis
nemuritor.

Ne înfigem speranța
în colții albi ai timpului
neiertător.

Contemplăm clipa
ce ne reține.

Pe-acest meleag
suntem doar niște
trecători.

Rast

Eine letzte Rast
am Kreuzweg der Winde
ist wie ein unsterblicher
Traum.

Wir rammen die Hoffnung
in die weißen Winkel der
unversöhnlichen Zeit ein.

Wir betrachten den Augenblick
der uns zurückhält.

In diesem Gebiet
sind wir lediglich
Vorüberziehende.

Anotimpuri

Păstrăm în
anotimpurile inimii
izvoare ale unei
lumi pierdute.

Regăsim în ale
vieții valuri
suflete rătăcite
printre meandrele
destinului nostru.

Devenim
oameni compleți...

Jahreszeiten

Wir bewahren in den
Jahreszeiten des Herzens
die Quellen einer
verlorenen Welt.

Wir finden in
des Lebens Wellen
verirrte Seelen
zwischen den Mäandern
unseres Schicksals.

Wir werden
vollständige Menschen ...

Periplu

Corabia iluziei
ne poartă
spre focul speranței...
ne prindem de ea
ca de-o toartă,
în jocul magnific
al vieții.

E periplul nostru
prin timp...

Schiffsreise

Das Schiff der Illusion
trägt uns
zum Feuer der Hoffnung ...
wir halten uns an ihr
wie an einem Griff,
im herrlichen Spiel
des Lebens.

Es ist unsere Schiffsreise
durch die Zeit ...

Praf de stele

Printre fire de nisip, aurii,
ca razele de soare,
ne țesem visurile
cu praf de stele.

Credem în ele
și alunecăm spre-un apus
în liniștea nopții
ce ne-a adus
un ultim gând, sedus
de speranță...

Sternenstaub

Zwischen den Sandkörnern, golden
wie die Strahlen der Sonne,
weben wir unsere Träume
aus Sternenstaub.

Wir glauben an sie
und gleiten hin zu einem Sonnenuntergang
in der Stille der Nacht,
die uns ein letzter Gedanke
gebracht hat, verführt von der
Hoffnung ...

**Îmbrățișări
(că tot e ziua lor, azi...)**

Gândurile vremii
noastre
le-mbrățișăm
în ziua de pe urmă.
Facem cu ele
un tainic legământ
și le închidem
în seiful vieții.

Bem lacrimi de îngeri
din potirul destinului.

Pentru atunci când va cânta
muzica aștrilor...

Umarmungen
(denn es ist ganz ihr Tag, heute ...)

Die Gedanken unserer
Zeit
umarmen wir
am nächsten Tag.
Wir schließen mit ihnen
ein feierliches Gelübde
und schließen sie in
den Safe des Lebens ein.

Wir trinken Tränen von Engeln
aus dem Kelch des Schicksals.

Für dann, wenn die Musik der Sterne
spielen wird ...

O minune... viață...

Minunea pe care o porți în suflet
să-ți fie leac în ceasul dimineții.
Prin falduri de perdele,
lumina razelor de soare
să-ți mângâie pleoapele-amorțite,
din visul trecător.
Să simți al vieții clinchet,
în piept răsără-ți mireasma
dulce-a florilor.
Să-ți chemi al clipei
sfios fior
Și să-l trăiești cu spor!

Ein Wunder ... Leben ...

Das Wunder, das du in der Seele trägst
möge dir ein Heilmittel in der Morgenstunde sein.

Durch die Vorhangfalten
sollen die Sonnenstrahlen
deine vom herumirrenden Traum
erschlafte Lider streicheln.

Dass du des Lebens Geklingel spürst,
dass in deiner Brust der süße Duft
der Blumen aufgehe.

Du sollst dir den schüchternen Schauer
des Augenblicks herbeirufen,
auf dass du ihn wirklich erlebst!

În joacă

Cuvintele se joacă-n
 mintea noastră
și nasc gânduri și amintiri.
 Înfloresc precum florile
 în gلاstră
și provoacă-nchipuiri.

Im Spiel

Die Wörter spielen
in unserer Vernunft
und zeugen Gedanken und Erinnerungen.
Sie erblühen wie die Blumen
im Blumentopf
und provozieren Vorstellungen.

Supraviețuire

Drumul prin întuneric,
pe cărările întortocheate
ale unui tărâm al extazului,
se reflectă
în Oglinda Universului Albastru.
Supraviețuim
ca ființe fantomatice,
într-un tremur dulce
al păcatului ancestral.

Überleben

Der Weg durch das Dunkel,
über die gewundenen Wanderwege
eines Gebietes des Ekstatischen
wird zurückgeworfen
im Spiegel des Blauen Universums.
Wir überleben
als gespenstische Elemente,
in einem süßen Schauder
der Erbsünde.

Cuvinte

Cu pași mici,
înceți, dar siguri,
sub ploi celeste,
pe un cer învolburat,
Ne apropiem în gânduri
de neant.
Viața ne cântă,
iar umbrele ne scriu cuvinte
pe-un pergament diafan.

Worte

Mit kleinen Schritten,
langsam, aber sicher,
unter himmlischem Regen,
aus einem stürmischen Himmel, nähern
wir uns in Gedanken
dem Nichts.

Das Leben singt für uns,
und die Regenschirme schreiben unsere Worte
auf ein diaphanes Pergament.

Noi

Purtăm pe tălpi
urmele pașilor
strămoșilor.
Învingem șoptele
care ne-alungă-n trecut
cu fiecare zi în care
ne-ndreptăm spre
casa din soare,
din străfundul ființei
urmașilor.

Wir

Wir tragen auf den Sohlen
die Spuren von Schritten
der Ahnen.

Wir besiegen das Geflüster,
das uns in die Vergangenheit verbannt
mit jedem Tag, an dem wir uns
dem Sonnenhaus
aus dem Untergrund des Seins
der Nachkommen nähern.

Mântuire

Printre ploii revărsate
peste ochii timizi
regăsim un ecou
cu rezonanțe-argintii
ce umple spațiul gol
din noi,
îmbrăcând cuvintele
cu sunete spre nesfârșit,
spre lumină.

Contemplăm în vremea uitării
ora veșniciei
ce ne-aduce mântuirea.

Trost

Mitten im Regen,
der sich über die ängstlichen Augen
ergießt, hören wir ein Echo
aus silbrigen Resonanzen,
das den leeren Raum in uns
aufs Neue füllt,
die Worte einkleidet
mit Klängen hin zum Unendlichen,
zum Licht.

Wir betrachten in der Zeit des Vergessens
die Stunde der Ewigkeit,
die uns Trost bringt.

Taine

Vântul iernatic,
pe fruntea-nghetată,
ne-așterne-o diademă
de gânduri.
Iar marea,
prin valuri,
ne cerne-alinarea,
rostindu-ne taine
printre rânduri.

Geheimnisse

Der Winterwind
weht uns auf die vereiste Stirn
ein Diadem
von Gedanken.
Und das Meer
verdüstert mit seinen Wellen
unser Gleichmaß,
erzählt uns, der Reihe nach,
Geheimnisse.

Călătorie

Istoriile ni le scriem
din amintiri dantelate
pe un cer sublim.

Ne reîntregim
între filele
unui destin.

În penumbra
călătoriei spre un
neant divin.

Reise

Die Geschichten
der mit Rüschen besetzten Erinnerungen
schreiben wir an einen erhabenen Himmel.

Wir bringen uns ein
zwischen die Seiten
eines Schicksals.

Im Halbschatten
der Reise zu einem
göttlichen Nichts.

Picături de-nțelepciune

În oglinda dimineții
se scaldă picături
de-nțelepciune
revărsate din
negura nopții.

Le-adunăm în
căușul gândurilor
și le dăm aripi
spre soare.

Și strigă în sufletul
îngerilor din
marea de stele.

Tropfen der Weisheit

Im Spiegel des Vormittags
sonnen sich Tropfen
der Weisheit,
ergossen aus dem
Nebel der Nacht.

Wir sammeln sie in
der Schachtel der Gedanken
und geben ihnen Flügel
zur Sonne hin.

Und sie schreien in der Seele
der Engel aus dem
Meer der Sterne.

Momente

Momente
metamorfozate în
magnifice
melancolii
compun
o melodie.

În suflet –
miresme de
mărgăritare.

În privire –
o pată de cer
albăstriu.

Și mâinile
mângâie
nostalgic
tâmpile argintii.

Momente

Metamorphosierte
Momente in
herrlicher
Melancholie
komponieren
eine Melodie.

In der Seele –
Düfte von
Margeriten.

Im Blick –
ein Flecken von bläulichem
Himmel.

Und die Hände
streicheln
nostalgisch
silbrige Schläfen.

Vis... la malul mării...

Răsare-n ochi
speranța
unui zbor
în visul
nemuririi.

Cu degete subțiri
atingem versuri
înșirate-n
cărți eterne.

Și gândul
zboară
spre liniștea
cuvântului
șoptit
la malul mării.

Traum ... am Ufer des Meeres ...

Aufleuchtet in den Augen
die Hoffnung auf einen Flug
in den Traum
der Unsterblichkeit.

Mit zarten Fingern
berühren wir Verse,
ingereiht in
ewige Bücher.

Und der Gedanke
fliegt
zur Ruhe
des am Meeresufer
geflüsternten
Wortes.

Furtună

Corabia vieții
ne poartă
pe valuri
de mătase
spre portul
speranței
unui vis
aparte.

Și prin furtuni
de gânduri
ne apropiem
de maluri,
să ne pictăm
pe pânza clipei
nenumărate idealuri.

Sturm

Das Schiff des Lebens
trägt uns
auf Wellen
aus Seide
zum Hafen
der Hoffnung
auf einen besonderen
Traum.

Und in Stürmen
von Gedanken
näher wir uns
Ufern,
um uns
auf der Leinwand des Augenblicks
unzählige Ideale zu malen.

Nori

Desenăm
cu gândul
norii în
formă de curcubeu.

Pe stânca
idealului etern
scrijelim cu
unghia
mirifica trăire
a zorilor.

La hotarul sufletului
zămislăm comoara
ce-o ascundem
printre aripi de înger,
prin nori.

Wolken

Wir zeichnen
mit dem Gedanken
Wolken
in Form
eines Regenbogens.

Auf dem Felsen
des ewigen Ideals
ritzen wir mit
dem Fingernagel
das wunderbare Erleben
der Wolken ein.

An der Grenze der Seele
erschaffen wir den Schatz,
den wir zwischen den Flügeln
von Engeln in den Wolken
verstecken.

Trepte

La asfințitul
pământului
invocăm
orgoliul
solitudinii
Albastrului-Infinit.

Imaginăm
crochiuri
ale unor clipe
uite pe
tărâmul
Istoriilor nostalgice.

Descoperim
valențe
nebănuite-ale
treptelor
ce se-nalță
spre ubicuitatea
Divinului-Absolut.

Stufen

Beim Weltuntergang
beschwören wir
den Hochmut
der Blau-Unendlichen
Einsamkeit.

Wir malen uns
Skizzen
vergessener Augenblicke
aus dem Reich
nostalgischer Geschichten.

Wir entdecken
ungeahnte Bedeutungen
der Stufen,
die sich hin zur
Ubiquität des
Absolut-Göttlichen
erheben.

Cuvinte... în tăcere...

Pe chip
adunăm tăcere
și căutăm
răspunsuri
în umbra
ce-acoperă
luna.

Cuvinte
ferocate-n
lanțuri
se zbat
deasupra
norilor.

Au obosit...
Și tac...
Se pierd
în depărtarea
zărilor...
prin umbrele
eterne...

Worte ... im Schweigen ...

Auf dem Antlitz
sammeln wir Schweigen
und suchen
Antworten
im Schatten,
der den Mond
bedeckt.

Worte
gefesselt
in Ketten,
zappeln
über den
Wolken.

Müde geworden ...
schweigen sie ...
Verlieren sich
in der Ferne
der Horizonte, ...
in den ewigen
Schatten ...

Zare

Flori de grădină
cu picături
de rouă
sunt gândurile
noastre acum.

Când raze
de soare
ne-alunecă
pe pleoapele
singuratice,
prin scrum.

Și ciocârlii
ne încântă
auzul,
și e fum

În zarea
uitării.

Suntem statui
în calea vieții,
pe-un drum.

Ferne

Gartenblumen
mit Tropfen
von Tau
sind jetzt
unsere Gedanken.

Wenn Strahlen
der Sonne,
durch Asche,
über unsere
einsamen Lider
gleiten.

Und die Lerchen
verzaubern
unser Hören,
und es ist Rauch

In der Ferne
des Vergessens.

Wir sind Statuen
auf der Lebensstraße,
auf einem Weg.

Stea

Ne naștem
cu o stea în frunte
și-aceeași stea
ne e călăuza
pe calea spre
ne-ntoarcere.

E steaua care
va veghea
în visul ce ne-mparte
clipele
în mii de scânteii
de trăire.

Iar când, obosiți, plecăm
spre Marele Albastru
avem și noi
pe cer o stea.

Și e mirajul nostru...

Stern

Wir werden mit einem
Stern auf der Stirne geboren
und dieser Stern
ist unser Wegweiser
auf dem Weg
ohne Umkehr.

Es ist der Stern, der
im Traum wachen wird, der
unsere Augenblicke
in tausend Funken
des Erlebens
versprüht.

Und wenn wir, ermattet,
in das Große Blau weggehen,
haben auch wir
einen Stern am Himmel.

Und es ist unsere Fata Morgana ...

Pași spre lumină

Pășind alene
pe-un șirag
de amintiri
revărsate-n
oceanul de
gânduri,

Într-o zi
vom întrezări
lumina de la
capătul lumii.

Vom fi împliniți!

Schritte zum Licht

Bedächtiges Schreiten
auf einer Schnur
von Erinnerungen
überquellend im
Ozean der
Gedanken,

Eines Tages
werden wir das Licht
vom Ende der Welt
erblicken.

Wir werden zufrieden sein!

Alabastru

Misterul își deschide orizontul
spre tărâmul necunoscut al speranței,
confundându-se cu o grădină
precum un Eden.

Ne-amintește de trecerea timpului
într-o supraviețuire ce-nfățișează
călătoria spre-un larg ecou
fragmentat de rostiri
fugare.

Se contopește-ntr-un izvor
de cunoaștere, lăsând urme adânci
în însemnări scrise pe
pietre de alabastru.

Alabaster

Das Mysterium öffnet seinen Horizont
hin zum unbekanntem Bereich der Hoffnung,
und verschmilzt mit dem Garten
Eden.

Es erinnert uns an das Verrinnen der Zeit
im Überleben, das unsere Reise
hin zu einem breiten Echo darstellt,
zersplittert in flüchtiges
Sprechen.

Es löst sich auf in einer Quelle
der Erkenntnis, hinterlässt tiefe Spuren
in Aufzeichnungen, geschrieben auf
Steinen aus Alabaster.

Epistolă

Din călătoria spre nesfârșit
trimit o epistolă
ce rememorează revelația
paradoxului.

Finalul culminează
vehement cu impresii
sortite
sentimentelor...

Ce se revoltă, ce se agită, ce plâng...
Și se-mprăște-ntr-o mie de zări,
părăsind istoria
care ar trebui să-mi aparțină.

Epistel

Von der Reise zum Unendlichen
schicke ich eine Epistel,
die an die Offenbarung des Paradoxen
erinnert.

Das Finale gipfelt
vehement in Eindrücken,
unterworfen
den Gefühlen ...
Die sich auflehnen, aufregen, weinen ...
und sich in Tausende von Horizonten zerstreuen,
die Geschichte verlassen,

Iluzie

Neconținut și departe
căutăm perfecțiunea,
ne-amăgim că este
undeva.

Entuziasmul dispare
când regăsim sinceritatea
unui om izolat
într-un ținut răzleț
mâzgălit de Creator
cu bățul,
pe nisipul chinuit de valuri.

Illusion

Unentwegt und aus der Ferne
suchen wir die Perfektion,
bilden uns ein, sie sei
irgendwo.

Die Begeisterung schwindet,
wenn wir zufällig Spuren
eines Menschen finden, Creator
in einsamer Gegend,
gekritzelt mit dem Stock,
in den von Wellen gemarterte Sand.

Dans... primordial

Resorturile intime ale propriului destin
le redeschidem doar pe jumătate,

Cu privirea largă înaintăm
spre primordialitatea centrului ființei.

Suntem străini în marea singurătate,
auzim un cântec al golului
și taina lui călătoare
spre asfințitul din pulbere de aur.

Lacrimile ni se-adună în izvoarele universului
și ne izbăvesc de umbra ce ne-nconjoară
chipurile de mătase
în dansul cu luceferi.

Tanz ... vornehmlich

Die intimen Bereiche des eigenen Schicksals
öffnen wir nur zur Hälfte,

Mit weitem Blick rücken wir
zum eigentlichen Zentrum des Seins vor.

Wir sind fremd in der großen Einsamkeit,
wir hören einen Gesang von Leere,
sein wanderndes Geheimnis
zum Sonnenuntergang aus Goldstaub.

Unsere Tränen sammeln sich in den Quellen des Univer-
sums
und erlösen uns von dem Schatten,
der unsere seidenen Angesichter
beim Tanz mit dem Abendstern umgibt.

Destinul... unui vers

Versuri scrise la lumina lunii
se pierd în negura strălucirilor de-o clipă...
ale lumii.

Idei dezbrăcate de sens
se-nghesuie-ntr-un vers.

Respiră timpul regăsit, într-o dugheană,
și-alunecă din penița ce-nchide o geană.

Reconstruiesc utopica răzvrătire a unui gând
ce vrea să zboare spre un univers plăpând...
al vremii.

Das Schicksal ... eines Verses

Im Mondlicht geschriebene Verse
verlieren sich im Nebel der Strahlen eines Augenblicks ...
der Welt.

Sinn-entblößte Ideen
drängen sich in einen Vers.

Es atmet die wiedergefundene Zeit, in einer Bude,
und fließt aus der Schreibfeder, einen Wimpernschlag lang.

Ich rekonstruiere die utopische Meuterei eines Gedankens,
der zu einem schwächlichen Universum der Zeit ...
fliegen möchte.

Vals

Din ceruri de aramă răsună
un cântec de lebădă,
Iar veșnicia s-a născut
din neant.

Inima zvâcnește mai tare
în pieptul cotropit de tresăriri,
între pământ și cer.

Valsăm pe-un curcubeu
atârnat de lună
ca niște figurine de ceară,
modelate de mâna unui zeu.

Walzer

Aus kupfernem Himmel erklingt
ein Schwanengesang,
aber die Ewigkeit wurde
aus dem Nichts geboren.

Das Herz schlägt heftiger
in der von Bewegungen erschütterten Brust,
zwischen Himmel und Erde.

Wir tanzen Walzer auf einem Regenbogen,
angehängt am Mond,
wie Wachsfiguren,
modelliert von der Hand eines Gottes.

Rugă

Din lacrimi îmi fac
o scară
către Tine, Doamne!
S-ajung în brațele
îngerilor Tăi...
Să-mi dai aripi,
să pot zbura, în zori,
spre azurul nemărginit
al mângâierii Tale!

Gebet

Aus Tränen mache ich mir
eine Treppe
zu Dir, Herr!
Dass ich in die Arme
Deiner Engel komme ...
Gib mir Flügel,
dass ich fliegen kann, in Wolken,
zum unbegrenzten Blau
Deines Trostes!

Schiță

În largul pământului,
în bătaia vântului,
într-o vastă grădină -
spațiu edenic -

Regăsim complexe prezențe
cu ample viziuni
încrustate în sfera duală
a matricii ancestrale.

E-o schiță făcută în tuș nemuritor
de mâna ce ne zămislește
pentru-a mărturisi
orizontul întâmplător și vremelnic
al măștilor ce le purtăm
în apropierea noastră
de cântecul sferelor.

Entwurf

Auf der Höhe des Erdbodens,
im Wehen des Windes,
in einem großen Garten –
paradiesischer Raum –

Finden wir komplexe Präsenz
mit umfassenden Visionen,
festgefügt in die duale Sphäre
der altväterlichen Matrix.

Es ist eine mit unauslöschlicher Tusche
handgemachte Skizze, die es uns ermöglicht,
den zufälligen und vergänglichen Hintergrund
der Masken zu bezeugen,
die wir bei unserer Annäherung
an den Gesang der Sphären tragen.

Copilărie

În spațiul oniric
al țării îndepărtate
veghează fluturi
și-n dansul lor
ne poartă spre
aripile copilăriei,
din vremuri de demult.

O revelație inconfundabilă
ne copleșește
tragicul senin al sorții.

Kindheit

Am Ehrenplatz
des fernen Landes
wachen Schmetterlinge
und in ihrem Tanz
tragen sie uns zu
den Flügeln der Kindheit
längst vergangener Zeiten.

Mit unverwechselbarer Offenbarung
überkommt uns
das heiter Tragische des Schicksals.

Anotimp colorat

Gândul se scaldă-n lumină,
devenind o făptură invizibilă,
creează flori de piatră
călite în focul rece-al
coincidenței imaginarului.

E sedus de semnele unei lumi trecute.

Se transformă într-o
cuceritoare mostră
de idilă
cu nuanțe de
anotimp colorat.

Bunte Jahreszeit

Der Gedanke badet im Licht,
wird eine unsichtbare Kreatur,
schafft Steinblumen,
ausgehärtet im kalten Feuer
eines Zusammenfalls des Imaginären.

Er wird von den Zeichen einer vergangenen Welt
verführt.

Er verwandelt sich
zu einem verführerischen Muster
einer Idylle
mit Nuancen einer
bunten Jahreszeit.

Mărturisire

Caut printre vise
un cuvânt potrivit
pentru poemul meu.
Mărturisesc că nu găsesc
decât un temperament
de proporții întortocheate.
Parcă e un suflet blajin
ce se bucură
de tihna senzuală
a unei clipe
fără sfârșit.

Geständnis

Ich suche in Träumen
ein passendes Wort
für mein Gedicht.
Ich gestehe, dass ich nichts finde
als die Bewegung
verschlungener Teile.
Als wäre es ein sanfter Geist,
der sich über
das sinnliche Wohlgefühl
eines endlosen Augenblicks
freut.

Decor

Se-aude fanfara ce-anunță
o sărbătoare a vieții
și jocul își trimite reflexele
pe pământul
aurit de raze.

În fața altarului bucuriei
se-mpart bănuți de argint
în săculeți de mătase
ca purpura.

S-avem ce ne-aminti
în decorul postum
al zăpezii –
în ceasul singurătății.

Dekor

Man hört die Fanfare
die einen Feiertag des Lebens verkündet
und das Spiel schickt seinen Widerhall
auf die von Strahlen
vergoldete Erde.

Vor dem Altar der Freude
sind Silbermünzen verteilt
in Säckchen aus Seide,
wie Purpur.

Damit wir uns an etwas erinnern können
im posthumen Dekor
des Schnees –
in der Stunde der Einsamkeit.

Altar

Prin grădina cu liliac,
dai la fiecare pas
peste izvoarele imaginației
unei abundente izbucniri
a cântecului.

Decorul spontan
se-nfăptuiește mecanic
pe altarul parfumului
care-ndrăznește să-ți pătrundă
în toți porii.

Pasiunea adâncă
îți umple sufletul
și te-neacă
într-o curioasă îmbinare
subtilă de flori.

Altar

Im Garten voll Flieder
übersteigst du mit jedem Schritt
die Quellen der Imagination
eines maßlosen Ausbruchs
von Gesang.

Die spontane Zier
entfaltet sich leichthin
auf dem Altar des Duftes,
das es wagt, in alle deine Poren
einzudringen.

Die tiefe Inbrunst
füllt deine Seele
und ertränkt dich
in einer seltsam feinen
Verschmelzung von Blumen.

Renaștere

Cu sângele îmbibat de idei
îndelung închipuite
renaștem într-un spirit
care se crede un făuritor
de răsărit al cântărilor
din noaptea plină de stele.

Cu un aer naiv și grav,
reinterpretăm aforisme
de-o inexplicabilă îndrăzneală,
în atmosfera palidă,
anonimă și stilizată
a unui timp
perpetuu și superstițios.

Wiedergeburt

Mit dem Blut, getränkt von
seit langem geträumten Ideen,
werden wir wiedergeboren in einem Geist,
der sich für einen Schmied hält
zur Belebung der Gesänge
in einer Nacht voller Sterne.

Mit naiver und ernster Miene
interpretieren wir Aphorismen in
unerklärlichem Wagemut aufs Neue,
in der bleichen, anonymen
und stilisierten Stimmung
einer fortwährenden
und abergläubischen Zeit.

Chemări

Ascunzișul multicolor
al unui gând fugar
oscilează între
orgoliu și melancolie.

Se-adapă din legământul muzical
pe care l-am făcut cu nostalgia.

Se reclădește
țâșnind în fulgere
pe culmi,
iar în inimă rămân încă
strigăte care dor.

Devin chemări tulburătoare.

Rufe

Das vielfarbige Verbergen
eines flüchtigen Gedankens
schwankt zwischen
Hochmut und Schwermut.

Es nährt sich aus dem musikalischen Gelübde,
welches ich mit Sehnsucht abgelegt habe.

Es richtet sich wieder auf,
sprudelnd in Blitzen
auf den Höhen,
aber im Herzen bleiben noch
Schreie, die schmerzen.

Sie werden verwirrende Rufe.

Întreg

Prin crez și-avânt zburdalnic
simțim chemările
Întregului.

În adâncimea noastră
e mărturisirea
unui mister
ce, din veacuri,
ne strigă de departe.

Primim pe creștet
binecuvântarea din Cer –
paznicul suprem
al sufletelor noastre.

Ganz

Im Glauben und ruhelosen Aufschwingen
fühlen wir die Rufe
des Ganzen.

In unserer Tiefe
ist das Geständnis
eines Geheimnisses,
das uns seit Urzeiten
von weither ruft.

Wir empfangen auf der Stirn
die Segnung des Himmel –
vom höchsten Wächter
unserer Seelen.

Sărutul... unui zeu

La poarta sufletelor bat
clopotele tăcerii.

și ochii-ncet de-acum se zbat
pe culmile durerii.

Din cer, un zeu
privește printr-un curcubeu.

Ne mângâie cu ploaia
într-un sărut pe fruntea-ngândurată.

Der Kuss ... eines Gottes

An der Pforte der Seelen
läuten die Glocken des Schweigens.

und die nun leisen Augen mühen sich ab
auf den Höhen des Leidens.

Vom Himmel her blickt ein Gott
durch einen Regenbogen.

Er streichelt uns mit dem Regen
mit einem Kuss auf die nachdenkliche Stirn.

MAMA

Cu brațele-i blânde
ne poartă
într-un leagăn
spre raze de lumină.

Neconținut,
pe harta vieții,
ne pictează povești
în surdină.

Cu ochi zâmbitori
ne îndeamnă,
prin marea de lacrimi,
să răzbim printre tainele lumii.

Îi e vocea ca o violină.

E divină!

E Mama!

MAMA

Mit ihren sanften Armen
trägt sie uns
in eine Wiege
zu den Lichtstrahlen.

Unentwegt zeichnet sie uns
Märchen
auf der Lebenskarte,
gedämpft.

Mit lachenden Augen
drängt sie uns
durch ein Meer von Tränen,
hinter die Geheimnisse der Welt zu kommen.

Ihre Stimme ist wie eine Violine.

Sie ist göttlich!

ES IST MAMA!

Călătorie

Cu vocea
străpung văzduhul
prin picături
de curcubeu.

Cuvintele aş vrea
să le păstrez în
tăcerea singurătăţii.

Le pun să danseze
pe portativul speranţei.

Cu paşi mici
le-ndrept spre
gândul ultimei melodii.

Călătoresc înspre
secretul albastrului-necuprins.

Reise

Mit der Stimme
durchsteche ich die Luft
aus Tropfen
vom Regenbogen.

Die Wörter möchte ich im
Schweigen der Einsamkeit
aufbewahren.

Ich lege sie auf das Portativ der Hoffnung
damit sie tanzen.

Mit kleinen Schritten
führe ich sie zum
Gedanken der letzten Melodie.

Sie reisen zum
Geheimnis des
unfassbaren Blau.

Frunze

În noaptea care
a trecut
Toți îngerii
au tăcut
Și cerul
s-a desfăcut
în frunze rebele.

Ne-am dat seama
că am pierdut
Miracolul ce
ne-a făcut
Să fim
de ne-ntrecut,
ca ele.

Prin valsul vântului
spre-adâncul pământului.

Blätter

In der vergangenen
Nacht
haben alle Engel
geschwiegen
Und der Himmel
hat sich in rebellische
Blätter aufgelöst.

Uns wurde gewahr,
dass wir das Geheimnis
verloren haben,
das uns dazu gebracht hat,
so unübertrefflich
wie sie zu sein.

Durch den Walzer des Windes
in die Tiefe der Erde.

Calea... din vis

Sărutul unui duh de ceară
mă trezește-ntr-un vis
în care șoaptele transformă
tenebrele-n lumină.

Visul se răsfiră pe puntea
spre adâncul norului răzleț
ce-mi poartă numele și pașii
către liniștea deplină.

Călătoresc în lumea mea de aștri,
la braț cu inima, într-o iluzie a sorții.
Doar umbra mă mai însoțește
pe calea neînțoarsă.

Der Weg ... aus dem Traum

Der Kuss eines Geistes aus Wachs
weckt mich aus einem Traum,
in dem das Geflüster die Nebel
in Licht umwandelt.

Der Traum schwärmt aus vom Deck
zur Tiefe der einsamen Wolke,
die meinen Namen und Schritte trägt
hin zu völliger Stille.

Ich reise in meiner Sternwelt,
mit dem Herzen Arm in Arm, in einem Trugbild des
Schicksals.
Aber der Schatten begleitet mich noch auf der
Straße ohne Wende.

Orizont

Din îngustimea lumii
păstrăm concentrația
orizontului trasat
de turla unei
înălțătoare biserici.

Suntem departe
de a idealiza viața,
trăind în nonsensul
limitat și tolerant
al prezentului.

Prin slăbiciunea sufletului
nuanțăm povești trecute
peste balizele destinului,
în ștanțe obosite,
fără vervă și dramatism inutil.

Horizont

In der Enge der Welt
bewahren wir die Konzentration
auf den Horizont,
der vom Turm
einer erhabenen Kirche gezogenen wird.

Wir sind entfernt davon,
das Leben zu idealisieren,
und leben im begrenzten und toleranten Nonsens
der Gegenwart.

Weil unsere Seele schwach ist
beschäftigen wir uns mit vergangenen Erzählungen
über die Bojen des Schicksals,
in müden Stanzen,
ohne Verve, voll unnützer Dramatik.

Suflet... naufragiat

În cartea amintirilor
caut enigma somnolentă
a unui portret pe jumătate
întunecat.

Dau mereu peste flori
presate de timp și
pânze de păianjen
întinse spre gânduri rălzețite.

Iar vântul răsfiră
aducerile-aminte
în praful dizolvat
al unei izbucniri imaginare
a sufletului naufragiat
în ecourile mării.

Seele ... gestrandet

Im Buch der Erinnerungen
suche ich das einschläfernde Geheimnis
eines zur Hälfte verdunkelten
Porträts.

Ich gehe unentwegt über Blumen,
niedergedrückt von der Zeit
und Spinnennetzen,
gespannt über zerstreute Gedanken.

Und der Wind verweht
die Erinnerungen
im aufgelösten Staub
eines imaginären Ausbruchs
der schiffbrüchigen Seele
in den Echos des Meeres.

Melancolii

Din cioburi de stele
îmi făuresc trecutul
și chemările unui bătrân
mă însoțesc spre
marginea anotimpului pierdut.
Sunt clipe trecute prin
filtrul orologiului,
la miezul nopții,
când doar inocentele melancolii
își mai fac loc în mintea-mi goală
și cântă nostalgic.

Melancholie

Aus den Splittern von Sternen
schmiede ich mir die Vergangenheit
und die Rufe eines alten Mannes
begleiten mich an
die Grenze der verlorenen Jahreszeit.
Es sind durch den Filter des
Horologen um Mitternacht
geronnene Augenblicke,
wenn sich nur die unschuldige Melancholie
in meinem leeren Geist noch Platz verschafft
und nostalgisch singt.

Suflet și sânge

Am rupt o bucată de suflet
și-am prăvălit-o de pe stânci.
S-a spart în fărâme ce lucesc
în noroiul îmbibat cu sânge.

Mă-ntreb:

Sufletul mustește de sânge
sau sângele are suflet?...

Seele und Blut

Ich habe ein Stück von der Seele abgebrochen
und es über Felsen hinabgestürzt.
Es ist in Splitter zerbrochen, die im
blutgetränkten Schlamm leuchten.
Ich frage mich:
die Seele quillt von Blut
oder hat das Blut eine Seele? ...

Ecouri... într-un curcubeu

Se nasc cuvinte din tăcerea singurătății
și-alunecă spre-albastrul cerului învolburat.
Visează printre nori
și poartă-n ele ecouri ale unei lumi trecute.
Le prind în picături de ploaie
și-mi fac din ele lacrimi
pentru atunci când nu voi mai putea plânge.
Le-mbrățișez, apoi le dau drumul
în curcubeul ce mângâie privirea,
și visul, și iubirea.

Echos ... in einem Regenbogen

Es werden Wörter aus dem Schweigen der Einsamkeit ge-
boren
und gleiten zum Blau des wirbelnden Himmels.
Sie lauern zwischen Wolken
und tragen die Echos einer vergangenen Welt in sich.
Ich greife sie in Regentropfen
und mache mir Tränen aus ihnen
für dann, wenn ich nicht mehr werde weinen können.
Ich umarme sie, dann schicke ich sie weg
zum Regenbogen, der den Blick streichelt,
auch den Traum und die Liebe.

Parfum de iasomie

Te iau cu mine
în caruselul amintirii,
să ne mutăm în altă viață.
Acolo e primăvară mereu
în frunze – petale rebele.
Parfum de iasomie străbate
până-n gând, departe,
în noapte,
prin șoaptele timpului
scurs în clepsidra clipelor
înșirate caligrafic pe filele cerului.

Jasmin-Parfüm

Ich nehme dich mit
ins Karussell des Erinnerns,
und wir übersiedeln in ein anderes Leben.
Dort herrscht immerfort Frühling
der Blätter – rebellische Blütenblätter.
Jasmin-Parfüm strömt von Fern in den Gedanken,
in der Nacht,
im Geflüster der Zeit,
abgelaufen in der Sanduhr der Augenblicke,
kalligraphisch aufgereiht
an den Seiten des Himmels.

Gând... în oglindă

Minute-n șir privesc în oglinda gândului
ce nu mai vrea să vină.

S-a rătăcit pe culmea timpului pierdut
printre meandre.

Îl chem adesea, dar e un rebel.

Și nu mai vrea s-asculte nici rugile din cer
pe care îngerii tăcuți le-adună în fuioare,
apoi le fac ghem.

Mi le trimit pe roua culeasă de pe flori,
să-mi fac din ea oglindă.

Și chem din nou gândul, iar el nu vrea să vină,
se pierde în lumină,... prin timpul regăsit.

Gedanke ... im Spiegel

Endlose Minuten blicke ich in den Spiegel des Gedankens
der nicht mehr kommen will.
Er hat sich auf dem Gipfel der verlorenen Zeit
in Mäandern verlaufen.
Ich rufe ihn oft, aber er ist ein Rebell.
Auch möchte er die Gebete aus dem Himmel
nicht mehr hören,
welche die schweigsamen Engel zu Bündeln sammeln,
dann zu Wollknäuel binden.
Mir schicken sie es auf dem von den Blüten
gesammeltem Tau,
um mir einen Spiegel daraus zu machen.
Und ich rufe den Gedanken aufs Neue,
aber er will nicht kommen,
verliert sich im Licht, ... in der wiedergefundenen Zeit.

Măști

În urma mea îți las
un pas
înspre tărâmul unui eden
al măștilor nocturne,
prin cerul ca de ceară
din visele diurne.

Umbre prin lumină
îți desenez cu gândul
Și curcubeu de slove-și
așteaptă de-acum rîndul
spre focul speranței,
pe portativul vieții.

Masken

Hinter mir lasse ich dir
einen Schritt
hin zum Bereich eines Eden
der nächtlichen Masken,
durch einen Himmel wie Wachs
aus den täglichen Träumen.

Schatten zeichne ich dir
durch Licht hindurch
mit dem Gedanken
Und der Regenbogen aus Sloven
steht nun bereit für das Feuer der Hoffnung,
auf dem Portativ des Lebens.

Cântec de dor

Într-un dor ne vom împleti gânduri
ca într-un leagăn de vise,
vom zbura cu aripi deschise
spre mijlocul mării, în adâncuri.

Lumina va fi calăuză
în raza difuză
spre valuri de mătase,
printre firele arse
ale unei clipe din viața
începutului de lume.

Și în liniștea nopții
luna ne va cânta
un cântec de dor,
să-l purtăm cu noi
în viitor,
să-l avem
pentru clipa de-apoi...

Lied der Sehnsucht

Wir werden uns Gedanken zu einem Wunsch flechten
wie in einer Wiege aus Träumen,
wir werden mit geöffneten Flügeln
zur Mitte des Meeres fliegen, ins Tiefe.

Das Licht wird uns
in diffusem Strahl
zu den Wellen aus Seide schleppen,
durch die verbrannten Fäden
eines Augenblicks aus dem Lebensbeginn
der Welt.

Und in der Ruhe der Nacht
wird uns der Mond
ein Lied der Sehnsucht singen,
damit wir es
in Zukunft
bei uns tragen
für den letzten Augenblick ...

Zori de mai

Vreau s-alerg printre jocuri de umbre și lumini,
s-ating nemărginitul razelor de soare
 în zori de mai,
când cerul deasupra-mi se deschide
 într-un tremur dulce de nori.
Clipa fericită o încrustez pe-o stâncă
și valurile o dezmiardă într-un leagăn
 al amintirilor din noi,
când totul e poveste – de scris în stele –
și mireasma vecilor cutremură ființa,
 în magica-i tăcere
din lumea de apoi...

Sonnenaufgang im Mai

Ich möchte zwischen dem Spiel von Licht und Schat-
ten hin- und herlaufen,
um ich die grenzenlosen Strahlen der Sonne
bei Sonnenaufgängen im Mai zu spüren, wenn sich
der Himmel über mir mit einem sanften Zittern der
Wolken öffnet.
Den glücklichen Augenblick inkrustiere ich auf einen
Felsen
und die Wellen streicheln ihn in einer Wiege
von Erinnerungen an uns,
wenn alles – um es in die Sterne zu schreiben –
Märchen ist
und der Duft der Ewigkeit das Wesen durchströmt,
in seinem magischen Schweigen
in der Nachwelt ...

Trecut

Mă deșteaptă din stradă
un plânset divin
legănat în cântec de
clopote surde...
Pe fereastră se preling
străluciri tot mai plăpânde –
e un cer senin –,
iar în jur se surpă
alte urme ale trecutului,
nu se mai văd locurile
unde m-am jucat
sub lună, cândva,

Ce priveliște!

E doar o amintire
a unui pământ
dezvelit de veșmintele!

Vorbei

Mich weckt von der Straße
ein göttliches Weinen,
gewiegt im Geläut
tauber Glocken ...
Am Fenster rieseln
immer schwächere Strahlen herab –
bei heiterem Himmel –,
und ringsum stürzen
andere Spuren der Vergangenheit ein,
man sieht die Plätze nicht mehr
wo ich, irgendwann, unter dem Mond,
gespielt habe,

Welcher Ausblick!

Es ist nur die Erinnerung
an einen seiner Kleider
entblößten Erdboden!

Lumina copilăriei

Printre jocuri ne găsim cuvinte
purtate în zbor de aleanuri
și aripi ne cresc în mijlocul inimii
când gândul se scaldă-n
lumina copilăriei
din sâmburele zumzetului vieții.

Das Licht der Kindheit

Zwischen den Spielen finden wir
unsere im Flug des Kummers getragenen Wörter
und Flügel wachsen uns mitten im Herzen,
wenn sich der Gedanke
im Licht der Kindheit, aus Kernen
eines summenden Lebens, badet.

Lumini de curcubeu...

Lumini de curcubeu își scutură
aripile amintirii peste noi
și nostalgia unei clipe
trăiește în contemplarea unui vis
pe culmile speranței
prin vâlvătaia ce încinge
subtile nuanțe ale sufletelor
amorțite în zburcium instinctiv.

Zrenjanin, iunie 2016

Regenbogen-Lichter ...

Regenbogen-Lichter schütteln
ihre Flügel des Erinnerns über uns
und die Sehnsucht eines Augenblicks
lebt in der Betrachtung eines Traumes
auf den Gipfeln der Hoffnung,
durch die Glut, die die
feinen Nuancen der in unwillkürlichem Aufbruch
erstarrten Seelen erhitzt.

Zrenjanin, Juni 2016

Piscuri de azur

Glasuri înăbușite freamătă
prin tremurul valurilor mării

și-un vis topit într-o lacrimă de înger
se naște-acum pe piscuri de azur

zboară spre infinitul singurătății
în liniștea nopții
către luceafărul iluziei
scrijelit pe stânca cerului.

Azur-Gipfel

Erstickte Stimmen rauschen
durch das Beben der Meereswellen

und ein zu einer Engels-Träne geschmolzener Traum
wird gerade auf azurblauen Gipfeln geboren

fliegt in die unendliche Einsamkeit
in der Stille der Nacht
hin zum Abendstern der Illusion,
ingeritzt am Himmelsgestirn.

Speranță în tăcere

Tăcerile se-adună în nori argintii
deasupra valurilor gândului
și miresme de arțar se îmbulzesc
în inima întunericului.
Mi-agăț o speranță de gheara cerului
și-mi pare că lumina
izvorăște din sufletul pădurii,
ființând peste trupuri de lut.

Hoffnung auf Schweigen

Das Schweigen sammelt sich in silbrigen Wolken
über den Wellen des Gedankens
und Düfte von Ahorn drängen sich
im Herzen des Dunkel.
Ich hänge mir eine Hoffnung an die Himmels-Tatze
und es scheint mir, als ob das Licht
der Seele des Waldes entspringt,
und sich über Haufen aus Lehm ergießt.

Gând melancolic

Cu vârful muntelui ne desenează marea
pe cer
un careu de aștri.
În singurătate se-aude liniștea
de la capătul lumii,
iar luna ne cântă la mandolină
un gând melancolic.
Și sufletul e pustiit de lacrimile îngerilor
ce se zbat în colivia unei scoici,
printre stâncile inimii.

Melancholischer Gedanke

Mit der Bergspitze zeichnet uns das Meer
ein Viereck aus Sternen
an den Himmel.
Einsam hört man die Stille
vom Ende der Welt her,
aber der Mond spielt uns auf der Mandoline
einen melancholischen Gedanken.
Und die Seele ist leer von Tränen der Engel,
die sich in den Schalen einer Muschel
zwischen die Felsen des Herzens drängen.

Iubim suflete...

Iubim suflete ale existenței pure
într-o lume moartă
a celor căzuți,
ce plâpând se înalță
în umbre ubicue.
Și-aprind candela uitării
pe meleagurile aducerilor-aminte,
când liniștea cântă
în singurătate.

Wir lieben Seelen ...

Wir lieben Seelen der reinen Existenz
in einer toten Welt
jener Gefallenen,
die sich geschwächt erheben
in allgegenwärtigen Schatten.
Und ich zünde in den Räumen der Erinnerungen
die Kerze des Vergessens an,
wenn die Stille
in der Einsamkeit singt.

Octombrie

Culori pierdute într-un curcubeu
se leagă deasupra noastră
în valsul frunzelor
spre nemurire,
în adâncul trupului
Pământului.

Oktober

Verlorene Farben in einem Regenbogen
wiegen sich über uns
im Walzer der Blätter
hin zur Unsterblichkeit,
in die Tiefe des Körpers
der Erde.

Ispită

Șoaptele orologiului se pierd
 în miez de noapte,
iar ochii-nlăcrimați se-adapă
 din izvorul gândului.
Povestea lunii duce mai departe
 leagănul stelelor
 pe aripile vântului.

Noi, uitați printre meandre,
 visăm la nemurirea
 Sufletului.

În negura albastră a strălucirilor de-o clipă
 simțim durerea ca pe o ispită,
o-nchidem între filele destinului
 ca s-o purtăm cu noi
 spre focul târziului.

Versuchung

Das Geflüster des Horologen verliert sich
um Mitternacht,
und die verweinten Augen tränken sich
aus der Quelle des Gedankens.
Das Märchen des Mondes führt
die Wiege der Sterne
auf den Flügeln des Windes weiter fort..

Wir aber, vergessen zwischen Mäandern,
träumen von der Unsterblichkeit
der Seele.

Im blauen Nebel eines plötzlichen Aufleuchtens
empfinden wir den Schmerz als eine Versuchung,
wir schließen sie in die Fäden des Schicksals ein,
um sie mitzunehmen
zum späteren Feuer.

Șoapte...

Șoapte legămate
în miez de noapte
sunt ca un zbor de fluture
printre fire-nmiresmate de gânduri
cuprinse de liniștea toamnei târzii.

Ținem în palme culorile apusului
și ne-mbrățișăm c-un văl de stele.

Geflüster ...

Um Mitternacht
gewiegtes Geflüster
ist wie das Flattern von Schmetterlingen
zwischen duftenden Gedanken-Fäden,
erfasst von der Stille des Spätherbstes.

Wir halten die Farben des Sonnenuntergangs auf den
Handflächen
und umarmen uns mit einem Schleier aus Sternen.

Refugiu

Impresii izolate în efemere clipe
caută finitudinea unei eterne dimineți,
pierdută înainte de-a fi fost.
Refugiul în memoria vremurilor ancestrale
mi-amintește de epistolele punctate de aluzii
când sensibilitatea o regăseam răsfrântă
în crizele de solitudine
într-o încercare iluzorie de revoltă
împotriva sinelui.

Refugium

Versprengte Eindrücke in flüchtigen Augenblicken
suchen die Endlichkeit eines ewigen Vormittags,
der verloren ist, bevor er noch war.

Das Refugium im Gedächtnis uralter Zeiten
gemahnt mich an mit Anspielungen punktierte

Episteln,

wo ich die Empfindsamkeit zerbrochen wieder fand
in den Krisen der Einsamkeit

bei dem vergeblichen Versuch einer Revolte
gegen das eigene Ich.

Spontaneitate

Un zâmbet printr-o lacrimă ascundem,
iar amintirea unei dimineți de-azur
 își face loc în suflet.
Un aer de cristal coboară
 prin umbre de petale,
 spre treptele singurătății.
Ecouri din adâncuri ne cheamă
 în jocul tenebrelor spontane.

Spontanität

Ein Lächeln verbergen wir mit einer Träne,
aber die Erinnerung an einen blauen Vormittag
schafft sich ihren Platz in der Seele.

Eine Luft von Kristall sinkt
durch Schatten von Blütenblättern
auf die Stufen der Einsamkeit herab.

Echos aus den Tiefen rufen uns
zum Spiel spontaner Nebel.

Mozaic

Picturi deformate se oglindesc
 într-un mozaic ambiguu
 și transformă liniștea
 în destăinuiri sofisticate.
Măști ale ființei suprimă obsedant
 dureeroasa luciditate,
 pe care dimineța o colorez
cu patetice descurajări mărturisite.

Mosaik

Verformte Bilder spiegeln sich
in vieldeutigem Mosaik
und verwandeln die Stille
in sophistische Offenbarungen.
Masken des Geschöpfs unterdrücken beharrlich
die schmerzhaft Helligkeit,
die ich morgens mit pathetischen,
mir selbst eingestanden Entmutigungen koloriere.

Cuvinte

Cuvinte rătăcite prin neantul vremii
și-agață aripile în sufletul vântului.
Se lasă purtate pe nori de cristal.
 În taine-și alină
 substanța sublimă,
 pe-acorduri de țambal.
Alunecă ușor pe valurile gândului,
 în cântecul dulce al iernii.

Wörter

Im Nichts der Zeit verirrte Wörter
klammern ihre Flügel an das Wehen des Windes.
Sie lassen sich von Wolken aus Kristall tragen.
Heimlich beschwichtigen sie
ihre erhabene Substanz
mit Akkorden des Zimbal.
Sie gleiten leicht auf den Wellen des Gedankens,
im süßen Gesang des Winters.

Valurile cerului

Privim spre valurile cerului
ca-ntr-o oglindă de azur
și gândul zboară în miresme
încărcate de vise.
Le-nmănunchiem în buchetul vieții,
s-avem hrana spiritului
în lumea eternă
presărată cu pulbere de aștri.

Die Wellen des Himmels

Wir schauen zu den Wellen des Himmels
wie in einen azurblauen Spiegel
und der Gedanke fliegt in Däfte,
mit Träumen beladen.

Wir bündeln sie zu einem Bukett des Lebens,
damit wir Geistesnahrung
in der ewigen Welt haben,
bestreut mit Sternenstaub.

Pragul dintre ani

Privirea se învăluie
în ceață dantelată
și luminițe vii
desenează speranțe
la pragul dintre ani.
O liniște sublimă
cuprinde gândul
ce-adună idealuri
în zâmbet plin de soare,
când diminețile albe
își cântă răsăritul.

Die Jahresschwelle

Der Blick verhüllt sich
in einem Nebel wie aus Spitzen,
und lebendige Lichtlein
zeichnen Hoffnungen
zur Jahresschwelle.
Eine erhabene Ruhe
erfasst den Gedanken,
der lächelnd voller Sonne
Vorsätze anhäuft,
wenn die weißen Vormittage
ihr Erwachen singen.

Lirismul cuantic al unui ALBASTRU – INFINIT

Lirica Vivianei Poclid Dehelean figurează un imagism ivit dintr-o conștiință în care totul este energie și unitate, o lume cuantică, ale cărei vibrații sunt pornite din matricea divină. Mai întâi, în cuplul de îndrăgostiți, mai apoi, în sinele noastre, noi toți, ca unică ființă între „pământ și cer”. „Eu” devine „noi”, trăind „gând lângă gând”, visele de dor... din „praf de stele”, „într-un singur suflet”, „cu povești adevărate”. (*Vise-ngemănate*)

Construcții lirice condensate în versuri libere, configurează un univers labirintic, pe o spirală a unui timp al tinereții și un spațiu al iubirii, dar și al reflecției, în care „fiorul clipei” naște în mintea noastră „gânduri” ce „înfloresc precum florile” și „provoacă-nchipuiri” (*În joacă*). Viața ne cântă în cuvinte, iar umbrele scriu „pe un pergament diafan” (*Cuvinte*) sensurile vizionare ale lirismului în care conștiința dezvăluie adevărul că lumea este ceea ce eul gândește, iar gândul proiectat în acel „noi” toți – o unică ființă, pune întrebări ale căror răspunsuri transfigurează Universul, Întregul, Marele Tot, pe care Viviana Poclid Dehelean îl identifică cu al său Albastru-Infinit. Fericirea este legată de un spațiu numit „casa din soare”, metaforă a idealului, spre care „nendrechtăm”, o moștenire lăsată de strămoși (*Noi*), ca semn al iubirii lor pentru noi, urmași demni, statuari, a căror verticalitate este supusă probei cunoașterii de sine.

Viziunea complexă asupra lumii trece prin lumini și umbre, privitoare la coordonate esențiale ale existenței, adunând în evantaiul unui rerum cognoscere causas, sensuri emoționale și vizionare, privind spațiul și timpul, istoria și poezia, destinul și idealul, sufletul și mântuirea, ființa și ființarea, într-un cuvânt, viața.

Timpul este ceasul contemplației lirice și al meditației la acel „dans primordial” „cu luceferi” (*Dans... primordial*); timpul este un prezent, un trecut, cu „jocul sub lună” al copilăriei (*Trecut*), dar și un viitor, prefigurată în ruga Poetei către Dumnezeu, „să-mi dai aripi, / să pot zbura în zori, / spre azurul nemărginit / al mângâierii Tale.” (*Rugă*). Timpul este o percepție deopotrivă ancorată în abstract, dar și în concret, el este „perpetuu și superstițios” (*Renaștere*), conferindu-i-se o latură umană, în clipa

renașterii, când „șoaptele” lui au un parfum de iasomie „scurs prin clepsidra clipelor” și sunt „înșirate caligrafic pe filele cerului” (*Parfum de iasomie*). Timpul poate fi „pierdut printre meandre” și „regăsit” prin puterea gândului. El este un „cântec de dor”, „de la clipa începutului de lume, până la clipa de-apoi” (*Gând... în oglindă*).

Poezia este o „mărturisire” „într-un decor în fața altarului”; ea „cântă nostalgic” „inocentele melancolii”. Poezia este căutare a adevărului din cuvinte, pentru că ele au, cuantic, „substanță divină sublimă”; „ferecate-n lanțuri”, cuvintele „se zbat deasupra norilor”, iar cunoașterea implică efortul imaginarului în suprasensibil, un parcurs realizat cu grație de Viviana Poclid Dehelean. Poezia este „o muzică a astrilor”, prelungită prin cuvinte spre umanitatea cu fruntea îndreptată spre cer, percepându-i sonoritățile, simbolurile și profunzimile. Pentru că „totul e o poveste – de scris în stele –”, cu jocuri de „lumini și umbre”, în „zori de mai”. Poezia este cu siguranță, un „mozaic” „ambiguu”, cu „măști ale ființei” ce suprimă obsedant „dureroasa luciditate”. (*Mozaic*)

Destinul este o „călătorie” în care „ne naștem / cu o stea în frunte, și-aceeași stea / ne e călăuza / pe calea spre / ne-ntoarcere” (*Călătorie*). Apoi plecăm spre „Marele albastru” ale cărui chemări Poeta le simte ca fiind ale unui Întreg, având pe cer „albastrul bucuriei”.

Sufletul, sensibil și vibrant, își caută neobosit mântuirea: „...alunecăm spre-un apus / în liniștea nopții / ce ne-a adus / un ultim gând, sedus / de speranță” (*Praf de stele*). Noi ne purtăm inima „între cer și pământ”; suntem ca niște „figurine de ceară” într-un „vals”, pe un curcubeu „agățat de lună” (*Vals*), iar gândul este o „făptură invizibilă” și, cu puterea lui, „contemplăm în vremea uitării / ora veșniciei / ce ne-aduce mântuirea” (*Mântuire*). Contemplarea visului unor „suflete amorțite” în „zbucliu instinctiv” reliefează acea diversitate și complexitate a naturii umane în „lumini de curcubeu”.

Albastru-Infinit este un simbol pentru starea pură a emoției estetice în fața Întregului, a Marelui Tot, este starea de grație a identificării cu o culoare a acestui universal Întreg, ca reflexii infinite în culori, sunete, parfum sau mișcare, percepute individual și înmănușiate în buchetul unic al lumii. Pentru Viviana Poclid Dehelean, oglinda sufletului este albastrul ochilor în care cerul și întreg universul se reflectă din exterior sinelui, în

interior, cu schimbări de sens, părând că cerul împrumută albastrul ochilor săi și, din nou, prin schimbarea sensului, într-un infinit de mișcări, cerul se revarsă în oglinda sufletului poetei, profunzimi adamantine precum reflexiile infinite de oglinzi.

Surprins în ipostaza de alabastru, când „sufletul naufragiat / în ecurile mării” devine „izvor de cunoaștere” ce lasă urme adânci pe „pietre de alabastru”, albastrul, ca filtru de percepție a lumii, sugerează trecerea posibilă în alte registre ale altor trepte de cunoaștere poetică (*Alabastru*).

Inima își are anotimpurile ei și, brăzdată de „izvoare ale unei / lumi pierdute...” (*Anotimpuri*) încearcă mai întâi să ne ajute afectiv să „devenim oameni compleți”, apți de cele mai profunde trăiri și acțiuni, evoluând conștient spre o lume mai bună. Pentru că „La hotarul sufletului / zămislim comoara / ce-o ascundem / printre aripi de îngeri, / prin nori...” (*Nori*) Și vom avea în suflet „miresme de mărgăritar”, „în jocul magnific al vieții”.

Dar, ca într-o iluzie, omul este, în viziunea poetei, „mâzgălit de Creator / pe nisipul chinuit de valuri” (*Iluzie*). Și astfel se configurează un alt orizont, trăind în „nonsensul limitat și tolerant al prezentului” – sunt aici sensuri vizionare care redau metaforic pulsul lumii în care trăim și în care „simțim durerea ca pe-o ispită” în „negura albastră a strălucirilor de-o clipă” (*Ispită*). Alteori „un zâmbet printr-o lacrimă ascundem”, iar „amintirea unei dimineți de-azur” conferă spontaneitate gândului (*Spontaneitate*).

„Cu fiecare clipă / care trece / ne apropiem, de marele / „Alabastru – Infinit”, versuri ce reflectă un lirism cu accente meditative, imprimând cunoașterii poetice nuanțe senzoriale, ca trecere și petrecere a ființei prin timp, o apropiere de concretul tragic al destinului nostru. Sunt răspunsuri ce parcurg pașii cunoașterii lirice, cu inflexiuni filozofice. Același lirism meditativ răzbate și în ideea de supraviețuire, „într-un tremur al păcatului ancestral” (*Supraviețuire*) precum în mai toate poemele Vivianei Poclid Dehelean, fie prin contemplare, fie prin oglindire: „Contemplăm clipa / ce ne reține” pentru că suntem ființe reflexive; „Suntem doar niște / trecători” (*Popas*) pe acest pământ, dar avem o conștiință a propriei treceri; „În oglinda dimineții / se scaldă picături / de-nțelepciune” – lumea este o multitudine de reflectări ale emoției și ale gândului, manifestări ale umanității întregi.

Concertând când la un nivel al lirismului, discursiv sau contemplativ, când la altul, obiectiv, meditativ, pe portative cu

note ale existenței, Viviana Poclid Dehelean devoalează un mesaj profund, de armonizare a umanității cu universul printr-o conștiință înaltă, prin puterea gândului și prin iubire, dincolo de măști și prăbușiri ale spiritului. Poeta reconstituie realitatea în filigranări de sensuri emoționale, metaforice și vizionare, prin treceri moderne, de înaltă grație poetică de la un cadru de conexiune al ideii la altul: „Pe stânca / idealului etern / scrijelim / ...mirifica trăire / a zorilor” (*Nori*).

Spirit stelar, Viviana Poclid Dehelean transfigurează cu grație lirică o realitate în încercarea de înțelegere a lumii și a timpului actual, „îmbrăcând cuvintele / cu sunete spre nesfârșit, / spre lumină” (*Mântuire*).

Florica Pășan

Quanten-Lyrismus eines BLAU-UNENDLICH

Die Lyrik von Viviana Poclid Dehelean versinnbildlicht eine Imagination, die aus einem Bewusstsein hervorgeht, in dem alles Energie und Einheit ist, eine Quanten-Welt, deren Vibrationen von der göttlichen Matrix ausgehen, zunächst in einem Bund der Verliebten, dann in uns selbst, wir alle, als einziges Wesen zwischen „Himmel und Erde“. Das „Ich“ wird ein „Wir“, es lebt „Gedanke neben Gedanke“, die goldenen Träume... aus „Sternenstaub“, „in einem einzigen Geist“, mit „wahren Erzählungen“. (*Visionen/Träume-festverbunden*)

Die lyrischen Konstruktionen, zu freien Versen verdichtet, konfigurieren ein labyrinthisches Universum, auf einer Spirale der Jugend-Zeit und eines Raumes der Liebe, aber auch der Überlegung, in welcher „der Schauer des Augenblicks“ in unserem Geist „Gedanken“ hervorbringt, die „wie Blumen erblühen“ und „Einbildungen hervorrufen“ (*In joacă/Im Spiel*). Das Leben singt in Worten, und die Schatten schreiben „auf ein diaphanes Pergament“ (*Cuvinte/Worte*) visionäre Deutungen des Lyrismus, in denen das Bewusstsein die Wahrheit enthüllt, dass die Welt das ist, was das Ich denkt, während der in jenes „wir“-Alle projizierte Gedanken – einzigartiges Lebewesen, Fragen stellt, deren Antworten das Universum, das Ganze, das Große-Alles verklären, das Viviana Poclid Dehelean mit ihrem Blau-Unendlich ausmacht. Das Wohlergehen ist an einen „Sonnenhaus“ genannten Raum gebunden, eine Metapher für das Ideal, „nach dem wir streben“, ein uns von den Ahnen (*Noi/Wir*) als Zeichen ihrer Liebe überlassenes Erbe, als würdige Nachfahren, Statuen, deren Aufrichtigkeit dem Nachweis der Selbsterkenntnis unterworfen ist.

Die komplexe Vision der Welt hinsichtlich der wesentlichen Koordinaten der Existenz, zieht durch Licht und Schatten, und sammelt im Fächer eines *rerum cognoscere causas* emotionale und utopische Bedeutungen, die Raum und Zeit betreffen, Geschichte und Dichtung, Schicksal und Ideal, Geist und Trost, Wesen und Geschöpf, mit einem Wort, das Leben.

Die Zeit ist die Uhr der lyrischen Betrachtung und der Meditation über jenen „Tanz...vornehmlich“ „mit Abendsternen“ (*Dans...primordial/Tanz...vornehmlich*); die Zeit ist ein Präsens, ein Vorbei, im „Spiel unter dem Mond“ der Kindheit (*Trecut/Vorbei*), aber auch im Blick auf eine Zukunft, angedeutet im Gebet der Dichterin an den Herrgott „Gib mir Flügel / dass ich fliegen

kann, in Wolken, / zum unbegrenzten Blau / Deines Trostes!“ (*Rugă/Gebet*). Die Zeit ist eine sowohl im Abstrakten als auch im Konkreten verankerte Wahrnehmung, sie ist „fortwährend und abergläubisch“ (*Renastere/Wiedergeburt*) und teilt sich eine menschliche Seite im Augenblick der Wiedergeburt zu, wenn ihr „Geflüster“ einen Jasmin-Duft bekommt, „abgelaufen in der Sanduhr der Augenblicke“ und „kalligraphisch aufgereiht / an den Seiten des Himmels“ (*Parfum de iasomie/Jasmin-Parfüm*). Die Zeit kann sich zwischen „Mäandern verlieren“ und mit der Kraft des Gedankens „wiedergefunden“ werden (*Gând...în oglindă/Gedanke im Spiegel*). Sie ist ein „Lied der Sehnsucht“, „eines Augenblicks vom Lebensbeginn der Welt, hin bis zum letzten Augenblick“ (*Cântec de dor/Lied der Sehnsucht*).

Die Dichtung ist ein „Trost“, „in einem Dekor vor dem Altar“; sie „singt nostalgisch“ „die unschuldige Melancholie“. Die Dichtung ist die Suche nach dem Wahren der Wörter, denn diese enthalten, quantisch, „höchste göttliche Substanz“; „gefesselt an Ketten“ „mühen sich die Wörter über den Wolken ab“, während die Erkenntnis den hochsensiblen Einsatz des Imaginären verlangt, einen Durchlauf, den Viviana Poclid Dehelean mit Anmut vollführt. Die Dichtung ist „eine Musik der Sterne“, verlängert durch Worte an die Menschlichkeit, mit zum Himmel gerichteter Stirn, um ihre Stimmen, Symbole und Tiefen zu erfassen. Ist doch „alles ein Märchen – um es in die Sterne zu schreiben –“, mit Spielen aus „Licht und Schatten“, in „Maiwolken“. Die Dichtung ist mit Sicherheit ein „Mosaik“, „zweideutig“, mit „Masken des Geschöpfs“, die beharrlich die „schmerzhafteste Helligkeit“ unterdrücken. (*Mosaic/Mosaik*).

Das Schicksal ist eine „Reise“, auf der „wir geboren werden / mit einem Stern auf der Stirne / und dieser Stern / ist unser Wegweiser / auf dem Weg / ohne Umkehr“ (*Stea/Stern*). Dann gehen wir zu dem „Großen Blau“, dessen Rufe die Dichterin als zu einem Ganzen gehörig fühlt, mit dem „Blau der Freude“ am Himmel.

Der Geist, sensibel und vibrierend, sucht unermüdlich nach Trost: „...wir gleiten hin zu einem Sonnenuntergang / in der Stille der Nacht / die uns ein letzter Gedanke gebracht hat, verführt / von der Hoffnung“ (*Praf de stele/Sternenstaub*). Wir tragen unser Herz „zwischen Himmel und Erde“; wir sind wie „Wachsfiguren“ bei einem „Walzer“, auf einem „am Mond angehängten“ Regenbogen (*Vals/Walzer*), während der Gedanke ein „unsichtbares Geschöpf“ ist, mit dessen Macht „wir in der Zeit des Vergessens / die Stunde der Ewigkeit betrachten, / die uns Trost bringt“ (*Mântuire/Trost*).

Die Betrachtung des Traums „erstarrter Geister“ in „instinktiver Aufbruchstimmung“ hebt jene Vielfältigkeit und Komplexität der menschlichen Natur im „Licht des Regenbogens“ hervor.

Das Blau-Unendlich ist ein Symbol für den reinen Zustand der ästhetischen Emotion vor dem Ganzen, vor dem Großen-Alles, bedeutet den Zustand der Gnade bei der Identifizierung dieses universalen Ganzen mittels einer Farbe, in unendlichen Farbreflexen, Lauten, Düften oder Bewegungen, die individuell erfasst und zu einem einzigen Bukett der Welt gebündelt werden. Für Viviana Poclid Dehelean ist der Spiegel der Seele das Blau der Augen, in denen sich der Himmel und das ganze Universum außerhalb ihrer selbst im Innern widerspiegeln, mit Richtungswechseln, als würde der Himmel das Blau seiner Augen ausborgen und sich in einem neuen Richtungswechsel von endlosen Bewegungen in den Seelen-Spiegel der Dichterin ergießen, in diamantene Tiefen endloser Spiegelungen.

Überrascht von der Alabaster-Hypostase, wenn der „schiffbrüchige Geist / in den Echos des Meeres“ zu „einer Quelle der Erkenntnis“ wird, die tiefe Spuren auf „Steinen aus Alabaster“ hinterlässt, suggeriert der Alabaster, als Filter zur Wahrnehmung der Welt, einen möglichen Übergang in andere Register weiterer poetischer Erkenntnisstufen (*Alabastru/Alabaster*).

Das Herz hat seine Jahreszeiten, und zerfurcht von „den Quellen / einer verlorenen Welt. ...“ (*Anotimpuri/Jahreszeiten*), versucht es zuerst, uns wirksam zu helfen, „vollständige Menschen zu werden“, befähigt zu tiefstem Erleben und Handlungen, indem wir uns bewusst hin zu einer besseren Welt entwickeln, da wir „an der Grenze des Gemüts / den Schatz erschaffen, / den wir zwischen den Flügel / der Engel in Wolken / verstecken...“ (*Nori/Wolken*); und wir werden in der Seele „Perlenduft“ riechen, „im herrlichen Spiel des Lebens“.

Aber der Mensch ist aus Sicht der Dichterin, wie in einer Illusion, „vom Creator gekritzelt / in den von den Wellen gemarterten Sand“ (*Iluzie/Illusion*). Und so wird ein weiterer Horizont aufgestellt, der im „begrenzten und toleranten Nonsens der Gegenwart“ lebt – hier sind es visionäre Richtungen, die metaphorisch den Puls der Welt wiedergeben, in der wir leben, in der wir „den Schmerz als eine Versuchung empfinden“ / „im blauen Nebel eines plötzlichen Aufleuchtens“ (*Ispită/Versuchung*). Manchmal „verbergen wir ein Lächeln mit einer Träne“, und „die Erinnerung an einen blauen Vormittag“ trägt zur Spontanität des Gedankens bei (*Spontaneitate/Spontanität*).

„Mit jedem Augenblick / der vergeht / nähern wir uns dem großen / Albastru-Infinit“, Verse, die einen Lyrismus mit meditativen Akzenten spiegeln, die sensorische Nuancen der poetischen Erkenntnis als ein Kommen und Gehen des Geschöpfes durch die Zeit ausdrücken, als eine Annäherung an das konkret Tragische unseres Schicksals. Es sind dies Antworten, die Schritte des lyrischen Wissens durchlaufen, mit philosophischen Einschüben. Derselbe meditative Lyrismus kommt auch in der Idee eines Überlebens „in einem süßen Schauer der Erbsünde“ zum Durchbruch (*Supraviețuire/Überleben*), wie auch in fast allen Gedichten von Viviana Poclid Dehelean, sei es durch Betrachtung, sei es durch Spiegelung: „Wir betrachten den Augenblick / der uns zurückhält“, da wir reflexive Wesen sind; „Wir sind lediglich Vorüberziehende“ (*Popas/Rast*) auf diese Erde, haben aber ein Bewusstsein über das eigene Vorüberziehen; „Im Spiegel des Vormittags / sonnen sich Tropfen / der Weisheit“ – die Welt ist eine Vielfalt von Abbildern des Gefühls und des Gedankens, von Darstellungen der ganzen Menschheit.

Indem Viviana Poclid Dehelean bald auf einer Stufe des Lyrismus konzertiert, diskursiv oder kontemplativ, bald auf einer anderen objektiv-meditativ, auf Portativen mit Noten der Existenz, enthüllt sie eine tiefe Botschaft zur Harmonisierung der Menschheit mit dem Universum durch ein hohes Bewusstsein, durch die Kraft des Gedankens und durch Liebe, jenseits der Masken und Zusammenbrüche des Geistes. Die Dichterin errichtet die Wirklichkeit durch eine filigrane Verfeinerung der emotionalen, metaphorischen und visionären Bedeutungen durch neue Übergänge besonderer dichterischer Sensibilität von einem Bereich der Idee-Verbindung zu einem anderen: „Auf dem Felsen / des ewigen Ideals / ritzen wir / ... / das wunderbare Erleben / der Wolken ein“ (*Nori/Wolken*).

Mit sternklarem Geist gelingt Viviana Poclid Dehelean in lyrischer Anmut eine Umgestaltung der Wirklichkeit bei dem Versuch, die Welt und die aktuelle Zeit zu verstehen, indem „wir die Worte einkleiden / mit Klängen hin zum Unendlichen, / zum Licht“ (*Mântuire/Trost*).

Florica Pățan

Cuprins / Inhalt

Prefață / - 10 / 12

Poezia ca destin / Dichtung als Schicksal, Vasile Man - 14 / 17

Umbre reci / Kalte Schatten - 20 / 21

Miraj absent / Abwesende Fata Morgana - 22 / 23

Vise-ngemănate / Träume-fest verbunden - 24 / 25

Albastru-Infinit / Blau-Unendlich - 26 / 27

Popas / Rast - 28 / 29

Anotimpuri / Jahreszeiten - 30 / 31

Periplu / Schiffsreise - 32 / 33

Praf de stele / Sternenstaub - 34 / 35

Îmbrățișări (că tot e ziua lor, azi...) / Umarmungen (denn es ist ganz ihr Tag, heute ...) - 36 / 37

O minune... viață... / Ein Wunder ... Leben ... - 38 / 39

În joacă / Im Spiel - 40 / 41

Supraviețuire / Überleben - 42 / 43

Cuvinte / Worte - 44 / 45

Noi / Wir - 46 / 47

Mântuire / Trost - 48 / 49

Taine / Geheimnisse - 50 / 51

Călătorie / Reise - 52 / 53

Picăture de-nțelepciune / Tropfen der Weisheit - 54 / 55
Momente / Momente - 56 / 57
Vis... la malul mării... / Traum ... am Ufer des Meeres ... - 58 / 59
Furtună / Sturm - 60 / 61
Nori / Wolken - 62 / 63
Trepte / Stufen - 64 / 65
Cuvinte... în tăcere... / Worte ... im Schweigen ... - 66 / 67
Zare / Ferne - 68 / 69
Stea / Stern - 70 / 71
Pași spre lumină / Schritte zum Licht - 72 / 73
Alabastru / Alabaster - 74 / 75
Epistolă / Epistel - 76 / 77
Iluzie / Illusion - 78 / 79
Dans... primordial / Tanz ... vornehmlich - 80 / 81
Destinul... unui vers / Das Schicksal ... eines Verses - 82 / 83
Vals / Walzer - 84 / 85
Rugă / Gebet - 86 / 87
Schiță / Entwurf - 88 / 89
Copilărie / Kindheit - 90 / 91
Anotimp colorat / Bunte Jahreszeit - 92 / 93
Mărturisire / Geständnis - 94 / 95
Decor / Dekor - 96 / 97

Altar / Altar - 98 / 99
Renaștere / Wiedergeburt - 100 / 101
Chemări / Rufe - 102 / 103
Întreg / Ganz - 104 / 105
Sărutul... unui zeu / Der Kuss ... eines Gottes - 106 / 107
MAMA / MAMA - 108 / 109
Călătorie / Reise - 110 / 111
Frunze / Blätter - 112 / 113
Calea... din vis / Der Weg ... aus dem Traum - 114 / 115
Orizont / Horizont - 116 / 117
Suflet... naufragiat / Seele ... gestrandet - 118 / 119
Melancolie / Melancholie - 120 / 121
Suflet și sânge / Seele und Blut - 122 / 123
Ecouri... într-un curcubeu / Echos ... in einem Regenbogen - 124 / 125
Parfum de iasomie / Jasmin-Parfüm - 126 / 127
Gând... în oglindă / Gedanke ... im Spiegel - 128 / 129
Măști / Masken - 130 / 131
Cântec de dor / Lied der Sehnsucht - 132 / 133
Zori de mai / Sonnenaufgang im Mai - 134 / 135
Trecut / Vorbei - 136 / 137
Lumina copilăriei / Das Licht der Kindheit - 138 / 139
Lumini de curcubeu... / Regenbogen-Lichter ... - 140 / 141

Piscuri de azur / Azur-Gipfel - 142 / 143
Speranță în tăcere / Hoffnung auf Schweigen - 144 / 145
Gând melancolic / Melancholischer Gedanke - 146 / 147
Iubim suflete... / Wir lieben Seelen ... - 148 / 149
Octombrie / Oktober - 150 / 151
Ispită / Versuchung - 152 / 153
Șoapte... / Geflüster ... - 154 / 155
Refugiu / Refugium - 156 / 157
Spontaneitate / Spontanität - 158 / 159
Mozaic / Mosaik - 160 / 161
Cuvinte / Wörter - 162 / 163
Valurile cerului / Die Wellen des Himmels - 164 / 165
Pragul dintre ani / Die Jahresschwelle - 166 / 167
Lirismul cuantic al unui ALBASTRU – INFINIT - 168
Quanten-Lyrismus eines BLAU-UNENDLICH, Florica Pățan - 172